

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Ünvanlı
Terah bilinci ve
sahipsizlikte
77'nin 30'ünde yitme
11 Mayıs Akademi Taksim'e Davet

TAKSİM'DE ISRAR DEVİRİM'DE ISRARDIR

• Devrimci İşçi
Hareketi ve
Burjuva
Egemenlik

• Tankın
Namlusu
Nereye
Çevrili?

• Dünyanın
Kaderinin
Çizildiği
Topraklar

• 6 Mayıs'ta
Halkın Denizi
Denizleşen Halkla
Ankara'da Buluştu

• Sibel
Yoldaş
Ölümsüzdür

• Ölüm
Orucu
Sürüyor

Almanya

BIJÎ YEK GULAN

1 Mayıs Coşkusunu Sokaklara Taşıdık...

Yeni Evrede MÜCADELE BİRLİĞİ Dergisi / Onbeş Günüklük Sosyalist Dergi / Yıl: 3 Sayı: 67 / 10-24 Mayıs 2006 / Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim İktisadi Tanıtım Org. Tic. Ltd. Şti. Adına: Gülnaz YILDIRIM / Adres: Schuler Str. Schuler Court No: 52/3 Köln-51149 / Tel: +49 (0) 221 29 5311 44 83 / Sayı: 100 / Kuruluş: 'Güneş' YILDIRIM / Genel Doğrultu: DÖKÜM PAZ. / İletişim: See Muehlentanz / Tübingen / Almanya / E-mail: mjb@yaho.com / Web Adresi: www.mucaledelibiligi.com / Hesap No: AKRANK Köln Şubesi 0040028-3

DEVİRİMCİ İPÇİ HAREKETİ VE BURJUVA EGEMENLİK

Burjuvazi, devrimci işçi sınıfı hareketinin olduğu bir yerde egemen değildir. Egemenlik biçimini sağlamayı, devrimci hareketin ezilmesinde, etkisizleşmesinde görür. Devrimci harekete karşı saldırıları birbirinden farklı yollarla yürütür. Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi tarihi, bunun nasıl olduğunu bize öğretir. Yeter ki, sınıf mücadelesini devrimci biçimde kavrayalım.

İlk örnek Paris Komünü'dür. Komün, proletaryanın burjuva egemenliğini devirmenin ve yerine kendi devrimci egemenliğini gerçekleştirmenin ilk örneği olduğu gibi devrilen burjuvazinin, egemenlik biçimini yeniden sağlamak için emekçi sınıfının nereye kadar vardığına da ilk örneğidir. Paris'te ve Fransa'da burjuva egemenlik ancak Avrupa burjuvazisinin ittifakıyla kurulabildi. Komün'ün yıkılmasından sonra gerici dalgası tüm Avrupa'ya yayıldı. Komün'ün Avrupa proletaryası üzerinde yarattığı devrimci etki, her yerde kıymalıydı. Çünkü proletaryanın devrimci etkiye girdiği her yerde, burjuvaların egemenliği tehdit altında demektir. Komün'ün yenilgisinden sonra, uluslararası proletaryanın ilk ciddi örgütü olan Birinci Enternasyonal, Avrupa'yı saran burjuva saldırıların ortasında dağıldı. Komün dersleri daha sonra, Ekim Devrimi sırasında, proletaryanın zafere ulaşması için özümlendi.

Rusya'da 1905 devrimci ayaklanmasından sonra, çarlık egemenliğini yıllarca sürecek olan koyu bir baskıyla sürdürebiliyordu. Rusya örneği, mülk sahiplerinin, devrimci proletaryanın olduğu her yerde, devlet egemenlik sistemlerini ancak zincirlerinden boşanmış azgın bir terörle ayakta tutabildiklerini gösteriyordu. Rusya proletaryası eder 1917 Ekim Devrimi ile iktidara geldikten sonra, emperyalizm desteğindeki gerici güçlerin kendi iktidarına karşı başlattığı iç savaşta kaybetmiş olsaydı, burjuvazinin egemenliğini kurmak için yapacağı katliam ve zorbalığa, Komünçülere yapılanları geçecekti kesindi. Fakat Sovyet proletaryası Komün derslerini çok iyi kavramıştı ve uluslararası burjuvazinin tüm girişimlerini boşa çıkardı. Proletarya gerek devrim sırasında, gerek iç savaş yıllarında devrimci diktatörlüğünü, enerjik diktatörlüğünü en etkin biçimde kullandı. Burjuvaziye fırsat vermedi.

Spartakistlerin önderliğinde Almanya'da 1918'de gerçekleşen proletarya devriminden sonra kurulan işçi konseyleri iktidarına kısa ömrünün sonunda burjuvazinin işçilere karşı katliamlarını nereye kadar sürdüğüne ve nasıl bir gericiğin uy-

gulandığının başka bir örneğidir. Komünistlere, proletaryaya ve tüm halka karşı estirilen "beyaz terör" yıllarca sürdü. Piddetli burjuva baskılara rağmen Alman proletaryası başarısız bir ayaklanmaya girişti. Ayaklanmanın yenilgisinin ardından, faşizmin iktidara geçmesi başladı. Faşizm iktidara geldiğinde, Alman proletaryası Avrupa'nın en güçlü ve iktidara en yakın proletaryası durumundaydı. Böylesine güçlü, örgütlü bir proletaryanın olduğu bir yerde, burjuva egemenlik her zaman tehlike altındaydı. Burjuvazi, devrimci proletarya hareketini ezmeden, onu yere çalmadan egemenliğini güvence görmüyordu. Alman tekeli sermayesi içinde sınıf egemenliğini güçlendirmek ve devam ettirmek, dünya ise dünyaya hakim olmak için

topyekün faşist diktatörlüğü gerçekleştirdi. Sermayenin egemenlik biçimi İtalya'da, Avusturya'da, Bulgaristan'da, Yunanistan'da, Portekiz'de ve İspanya'da da aynı şekilde uygulandı. İspanya'da Halk Cephesi iktidarı sırasında egemenliğini yitiren burjuvazi, egemenliğini yeniden kurmak için, Halk Cephesi Hükümetine karşı, İspanya halkına karşı çok kanlı bir saldırıya girişti. Alman faşizminin, emperyalizmin desteğindeki faşist kuvvetler iktidarı iç savaş sonrası ele geçirebildi. Devrimci hareket ezildikten sonra burjuva güçler, egemenliklerini yeniden kurabildiler.

Latin Amerika'da 70'li yıllarda, devrimci hareketi bastırarak, yok etmek için arka arkaya faşist darbeler yapıldı. Halk kitlelerine yönelik vahşet en kudurgan düzeye çıktı. Milyonlarca insan işkenceden geçirildi, sorgulandı, tutuklandı, on binlerce insan -komünist, ilerici, demokrat, işçi, köylü, aydın- kurbanı dizildi, kaçırıldı, sürgün edildi. Burjuva egemenliğin devamı için, sermaye birikimi için bir kıta halkı üzerinde boydan boya faşist terör estirildi, halk kitleleri mengeneyle sıkıştırıldı. Askeri faşist diktatörlüklerin amacı yalnızca, az sayıdaki işbirlikçi tekeli gücün ve latifundistin egemenliğini ve zenginliğini korumak değildi; aynı zamanda emperyalizmin dünyadaki egemenliğini ve çıkarlarını korumaktı. 60'lı yılların ortalarından itibaren askeri faşist diktatörlükler Yunanistan, Endonezya, Türkiye ve Güney Amerika'da, aynı tarihsel dönemde uygulandı. Bu dönemde devrimci ulusal kurtuluş hareketlerinin ardına zafere ulaştığı bağımlı kapitalist ülkelerde ise demokrasi ve sosyalizm mücadelesi büyük bir güç kazanmıştı. Emperyalizmin dünyadaki egemenliği sarsılmaya ve gerilemeye başlamıştı. Ulusal kurtuluş hareketinin zaferini engelleyemeyen emperyalizm, bağımlı kapitalist ülkelerdeki devrimci hareketlerin önüne set çekmeye çalıştı. Olan şey, Latin Amerika, Asya ve Afrika'da devrimlerin zaferini önlemek için, emperyalist-kapitalist sistemin genel bir saldırısıydı. Her yerdeki burjuva egemenlik, ancak sermayenin uluslararası ittifakı ve saldırısıyla korunabiliyordu.

Türkiye ve Kürdistan'da 60'lı yıllarda yükselen devrimci hareket 12 Mart 1971 Askeri Faşist Diktatörlüğü ile, 70'li yıllarda yükselen devrimci hareket 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Diktatörlüğü ile ezilmek istendi. Askeri faşist darbeler sırasında binlerce komünist, devrimci, ilerici en ağır teröre uğradı, idam edildi, işkence gördü, sokakta dağda infaz edildi, kaçırıldı.

ağır cezalar verildi, burjuva piddet en ağadılk yöntemlerle uygulandı. Türkiye tekeli sermayesi ve emperyalizm burdaki çykarlarıny ve egemenliğini güvenceye bağlamak için tank, top ve dipçik zoruna, dikenli tellere, idamlara ve ipkenceye dayandı. Fakat her koğulda devrimci mücadeleyi sürdüren, kesintiye uğratmayan komünist hareket, sermayenin bu topraklarda egemen olmadığını göstermiğtir.

Bu kıtalarda burjuva terör yalnızca fağist darbe sırasında uygulanmadı, devlet terörü diğer dönemlerde de hiç eksik olmadı. Özellikle de son elli yıl boyunca kitleler üzerinde sistematik ve çyplak bir baskı sürdürüldü. Küba devriminden sonra hızlanan ve yoğunlaşan devrimci mücadele, burjuvazinin sosyal varlığını tehdit edecek düzeye gelmiğti. Zincirleme bir etki ile her yerde halk ayaklanmaları görülyordu. Burjuvazi eski yöntemlerle toplumu yönetmiyordu. Kriz tüm toplumu sarıyordu. Krizden iki çykığ yolu gündeme gelmiğtir: Birinci yol proleter çykığtır, ki bu proletaryanın önderliğinde bir devrim demektir; İkinci yol, burjuva yoldur, yani fağist darbe. Krizden proletaryanın devrim yolunun gerçekleştirmediği yerlerde, burjuva yol tüm zorbalığıyla uygulandı. Ancak devrimci iğçi sınıfı hareketi, burjuva terörü yılları boyunca mücadelesini çeğitli biçimlerde sürdürebilmiğ ve burjuva egemenliği tehdit edecek düzeyi yakalamığtır.

Devrimci iğçi hareketlerini, devrimci halk hareketlerini yalnızca terör yöntemleriyle yok edemeyeceğini anlayan emperyalist-kapitalist sistem, 90'ly yıllarda başka bir politika devreye soktu. Yeni dönemin politikası "politik çevirme hareketi" oldu. Politik çevirmenin amacı devrimci hareketi, burjuva düzende bazı "seçenekler" sunarak, sisteme adapte etmektir. Parlatmentolara katılm, yasal örgütlenme ve yasal faaliyette bulunma, sistemin bir gücü olarak tanıma, hatta kimi ekonomik olanakları kullanma, burjuvaların sunduğu "seçenekler" den bazılarıydı. Buna karđılık, devrimci güçler, öncelikle devrimci bir güç olmaktan çykacaklar, yani mevcut sistemi devrim zoruyla devirmekten vazgeçecekler. Parlatmenter sistemin bir parçası olmayı kabul edecekler. Artık devrimci hareketler olarak değil, muhalif hareketler olarak, "sistemin kurallarına göre" hareket edeceklerdir. Çünkü emperyalist-kapitalist sistem, onları kendi içinde etkisizleştirebileceğine ve düzene bağlayacağına güveniyordu. Devrimci hareketleri, devrimci hareket olmaktan çykarmanın en kolay yolu buydu. Bunu için ABD, AB ve BM tüm ağırlığını koydu. Bunun sonucu Latin Amerika'da devrimci gerilla hareketleri ve başka yerlerdeki devrimci güçler peğ peğ düzene yöneltiler. Ama hala devrimci ilkelerde ısrar eden ve mücadeleye devrimci olarak devam eden devrimci dinamikler vardı.

Böylece, burjuvazi, emekçi sınıfıların, kapitalizme karđı en güçlü konumlanığlarından, devrimci olan konumlanığlarından uzaklaştırmığı olacaktı. Çünkü kapitalin egemenliği ancak bu koğullarda kendini garanti altına alabilirdi. Fakat ipler öyle gitmedi. Emek-sermaye uzlaşmaz çelişkinin ve karđılıđının olduğu bir toplumda, sınıfın ilişkisi ve sınıfın mücadelesi ipin doğası gereği ancak bu ekseninde geliğebilirdi. Ve öyle de geliğti. Latin Amerika'da gerilla hareketleri düzenle uzlaşmasına rağmen, emekçi kitle hareketleri hiç durmadı. Sınıfın savağını tüm yoğunluğuyla devam etti. Uzlaşmanın geçici etkisi çok kı-

sa sürdü. Tam da bu süreçte bir kıta halkının ayaklanması bağladı. Halk hareketleri yeniden devrimci bir temelde yükselmeye bağladı. Devrimci durum her yerde olgunlağıyordu. İç savağ çeğitli görüngüler içinde devam ediyordu. Burjuva ne egemenliği, ne de yönetebiliyordu. Kitleler ise devrimci bir dönüşüm istiyordu. Bu doğrultuda yapılan yadınsal devrimci eylemlerin sonucu hükümetler, devlet bağkanları devrilmeye bağladı. Halk kitleleri bu eylem sırasında, yeni bir toplumun temellerini, toplumsal örgütlenmelerini ve politik ordusunu oluğturuyordu. Kıyasacası, burjuva politik çevirme hareketi çok az bir zaman içinde iflas etti. Bunun en belirgin örneklerinden biri Türkiye ve Kürdistan'da yapılandı. 90'ly yıllarda, önceki küçük-burjuva devrimci konumlarını terk ederek düzene dönen çeğitli sol güçlerin bu tüm uzlaşmacı ve reformist çabalarına rağmen, devrimci hareket yoluna devam etti. Halkların mücadelesinde düğüş görülmeye bir yana, en yüksek noktaya çykıdı. Devrimci durum olgunlağtı, iç savağ piddetlendi. Sonunda burada ve dünyada devrimci mücadele öyle bir gelişim gösterdi ki reformist ve oportünist güçler de arkasından sürükleği. Eğer bir devrimi yaratan koğullar ortaya çykıdı ve olgunlağmığsa, yeni topluma geçiğ koğulların olmığsa, bu devrimci süreci durdurmaya burjuvazinin gücü yetmez, sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin gücü de!

Uluslararası sermaye 90'larda Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'da karđı-devrimcilerin yönetimi ele geçirmesinden sonra, geçici güç üstünlüğünü ele geçirdi. Geçici güç üstünlüğüne dayanarak dünya proletaryasına karđı topyekün bir saldırı bağlattı. Emekçi sınıflara karđı yürütülen küresel iç savağın amacı, iğçi sınıfının, yüzyıl boyunca elde ettiği tüm kazanımları-ki bazıları yüzyıllarca süren iç savağlarla elde edilmiğtir- yok etmek; iğçi sınıfının sınıf mevzilerini ve örgütlülüğünü dağıtarak, tamamen burjuvazinin diktasına boğun eğdirmekti. Sermaye ele geçirdiği geçici güç üstünlüğü olanağını sonuna kadar kullanmak istiyordu. Çünkü bu durum, sınıf savağında her an değiğebilir. Öyle de oldu. Dünya proletaryası, çok geçmeden yeni bir devrimci atak bağlattı. Dünyayı sarsan eylemler ardı ardına geldi. Avrupa'da yüzyılın en büyük eylemleri görüldü. Emperyalist ülkelerin on yıllarca süren kitle eylemlerinden arındırılmığlık durumu artık sona ermiğti. Devrimci durum her yerde görülmeye bağladı, koğullar dünya devrimi için daha bir olgundu. Böylesine keskin bir süreçte, proletarya ile sermaye güçleri yüzyıl savağına tutuğular. Burjuva egemenliği bu sefer daha büyük ve ciddi bir tehdit altında,

Fakat durum burjuvazi için ne denli umutsuz olsa da, tarih sahnesini öyle kolay terk etmeyecektir. Çökmekte olan burjuva toplumu ayakta tutmak için yapmayacağı şey yoktur. Bu doğrultuda, terörü yaygınlaştırdı ve saldırılarını artırdı. Durumun kritik olduğu yerlerde devlet eliyle fağizmi uygulamaya sokuyor. Toplumsal sistemin yıkılması derinleştikçe, fağizmi daha geniğ bir alanda uygulayacağı açıktır. Hiç hüphesiz proletarya ile burjuvazi bu durumda çok piddetli çatığmalara girecektir. İnsanlığın geleceği bu çatığmalarda belirlenecektir.

Burjuva egemenliği ve burjuva düzeni devirecek olan proletaryanın devrimci sınıf olarak hareket etmesidir. İnsanlığın kurtuluşuna giden yol proletaryanın devrimci hareketinden geçer.

C.DADLI

TANKIN NAMLUSU NEREYE ÇEVRYLY

TSK, 250 bin askerle, Irak sýnýr hattý boyunca büyük bir yýdýnak yaptý. Kýrklareli-Tekirdað gibi, binlerce km. öteden taþýnan tanklar, obüsler, adýr mekanize araçlar, haftalar boyunca sýnýra taþýndý, taþýnma sürüyor. “Ýliþtirilmif” gazeteci müsveddeleri de, omuzlarında kamerayla, kan ve barutun bu vahþi dansýna alkýþ tutmak için bölgeye akýn ettiler. Ayný günlerde Ýran, PJAK’a karþý geniþ bir operasyona girdi ve katyuþa füzeleriyle sýnýr ötesindeki köyleri ve kamplary ateþe boðdu.

Ortaya çıkan görüntü ve buna eþlik eden tantanalý haykýrýþlar, Türkiye’nin Ýran’la ortak olarak, sýnýr ötesi bir operasyona giriþme niyetini iþaret etti. Ancak, þu ana kadar, adýr silahlarla donanmýþ birliklerin sýnýr ötesine geçmesi söz konusu olmadý. Yalnızca, hafif silahlarla donanmýþ özel birlikler, sýnýrın 10-15 km ötesinde kimi mevzilere operasyon düzenlemekle yetindiler. “Sýfýr noktasý”nda bekleyif sürüyor. Tabii, bunca pahalý ve zahmetli gösterinin neye alamet olduðuna dair tartýþmalar da...

Ulusal Kurtuluþ Hareketi (UKH)nin genel karargahýnýn bulunduðu Kandil Daðýna yapılacak bir askeri hareketýn ne iþe yarayacaðýna dair, her kafdandan bir sesin çýktýðý bir tartýþma yürüyor. Geçmiþteki benzer operasyonlarý ve sonuçlarýný unutmamýþ olan askeri “uzman”ların çoðu, böyle bir operasyon için; “atýlan taþ, ürkütülen kurbaðaya deðmez” yorumunda bulunuyorlar. Üstelik bu kez, Dimyat’a pirince

giderken evdeki bulgurdan olmak da var.

Kandil Daðý çevresi, bölgenin en karmaþık ve bu haliyle gerilla için en uygun sýdýnaklara sahip kara parçasý. TSK’nın hemen hiç bilmediði böyle bir bölgede, ne hafif donanımlý özel birlikler ne de adýr mekanize birlikler kýsa sürede baþary þansýna sahipler. Geçmiþteki tecrübeleri bilen ve gidecekleri yerde birkaç çadýr, birkaç iþlenmiþ tencere dýþýnda bir þey bulamayacaklarýnýn farkýnda olan TSK’nın, böyle bir sýnýr ötesi operasyonu yalnızca moral açýsýndan yürüteceði düþünülebilir mi? Ýsli tencereden ibaret savaþ ganimetleriyle, moraller ne kadar yükseltilebilir?

Sýnýr ötesi bir operasyona dair askeri ya da moral beklentilerin düþük olduðu bu denli açýktýr ve egemen sermaye sözcüleri, bu gerçeðin farkýndalar. “Sýfýr noktasý”na iliþtirilmif gazeteci müsveddeleri de, bu büyük yýdýnaðın sýnýr ötesi bir operasyona yönelik olmadýðýný doðrultuyorlar. Yýdýnak, uzun ve kýsa vadede birçok iç içe geçmiþ hedefe sahip. Kýsa vadeli hedefler arasında, Güney Kürdistan’da federatif devleti, “Ben buradayým” diyerek tehdit etmek öne çýkýyor. Uzun vadeli hedefse, Irak’ın iþgalidir. Þimdi, bu hedeflerin Türk burjuva sýnýfýnýn önüne nasýl çýktýðýna bakalým.

Baðýmsýz Devlete Doðru

Güney’de ortaya çıkan devletin federatif niteliðini tanıyacaðý konusunda, Türkiye’nin daha önceden verdiði teminatlar hatýrlanmalıdır. Ancak, son dönemde ortaya çıkan birkaç önemli geliþme nedeniyle, Türkiye’nin bu konudaki endiþeleri, önceki sözlerini unutacak düzeye geldi. Ocak’ta yapılan seçimlere raðmen, Baðdat’ta halen daha hükümetin kurulamamýþ olması, bu geliþmelerin baþýnda geliyor. Newroz sonrası patlak veren Amed ayaklanması da, Türkiye’nin Güney’deki devlete karþý tahammül sýnýrlarýný en aza indirdi.

Baðdat’ta, Ocak-Nisan dönemi boyunca bir hükümet kurulamamýþ olması, iþgale karþý savaþan halkýn gücünü kanýtlıyor. ABD, tüm Irak’ta olduðu kadar, Baðdat’ın Yeþil Bölgesi’nde de egemenliðini yitirmif durumda. Yeþil Bölge’nin içinde iktidar kavgasý veren Iraklý

Kupkusuz, bu tablo, bölge gerici ülkelerini sonu gelmez bir çatýþmanın, güçten düþmenin ve devrimci halk hareketlerinin büyük darbelerinin girdabýna çekecektir. Egemen burjuva gericiliði kendisini bölgesel çapta bir devrim tehlikesinin içine, böyle pervasýzca, gözü kara biçimde atabilir mi? Görünen o ki, burjuva gericilik, ABD’nin çöküpüne ve bölgede etkisizleþmesine paralel olarak, ne birbirleriyle dalabmaktan kaçýnabilir, ne de devrimin kahredici darbelerinden kendini koruyabilir.

burjuvalar, ABD'nin politik baskılarını dinleyemeyecek kadar, halk savaşının tehdidi altında. Bu durum halk savaşlarının morallerini yükseltip kitle desteğini çoğaltırken, işgalci ve işbirlikçileri yalnızlaştırıyor. Ba'ddat'taki bu durum, Kürdistan bölgesinde hummalı şekilde devletin resmi kurumlarının inşa eden Barzani'ye, bağımsızlık ilanı için uygun ortam sağlıyor. Eğer Türkiye ve İran'ın baskıları olmasa, Barzani bağımsız devleti ilan etmekte sakınca görmeyecekti. Ba'ddat'ta, böyle bir ilana karşı çıkıp engelleyebilecek bir siyasi otorite bulunmuyor. İki burjuva temsilcileri, böyle bir bağımsızlık ilanını, çok zengin petrol yataklarıyla bezeli bölgelerinde kendi otoritelerini ilan etmek için gerekçe haline getireceklerdir.

Bağımsızlık konusunda anlaşamadıkları söylenen Talabani ve Barzani'nin partileri, Mayıs ayı içerisinde birleşik hükümetlerini ve bu hükümetin programını ilan edecekler. Programda bağımsız bir devlete dair neler bulundu, en çok Türkiye için muamma. Öte yanda Rusya, Erbil'de büyükelçilik açmaya hazırlanıyor. Bu da, Güney'deki bağımsız devleti tanımaya hazır küresel çapta güç ve devletlerin bulunduğuna işaret. Erbil'de bir "Büyükelçilikler Caddesi"; işte Türkiye'nin en büyük kabusu. Ve kabus, her geçen gün gerçek oluyor.

Nihayet Nisan ayı sonunda, Ba'ddat'ta bir hükümet kurulacağına dair bir "umut" belirdi. Ancak, bu denli uzun süren bir kapışmadan sonra varılan bir uzlaşmanın, hiç de uzun ömürlü olamayacağı açık. Dahası, böylesi sıkıntılı bir dönemin sonunda el mecbur kurulacak bir hükümetin hüküm gücü oldukça tartışılmalıdır. Barzani'nin Erbil'deki gölgesi, Ba'ddat hükümetinden daha uzun hale geldi. Ba'ddat'ta bundan sonra kurulacak bir hükümetin otoritesi, Erbil'e kadar ulaşamaz. Bu durumun anlamı açıktır: Ortada fiilen ve ilan edilmemiş bir bağımsız devlet duruyor. Mayıs ayında, Ba'ddat'takinin kurulmasını beklemeyen Erbil'de kurulacak hükümet ve Rusya Büyükelçiliği, fiili olarak bağımsızlık durumunun ilanının pek uzak olmadığına dair güçlü işaretlerdir.

Benzer kabusları İran gerici tekelleri rejimi de görüyor. TSK ile aynı dönemde sınıra asker yığdığı yapan İran, böylece Türkiye'ye çok önemli bir konuda ortak olduğunu dünyaya gösterme fırsatını kaçırmadı. Hatta sınır ötesi harekâta fiilen girilerek, bu konuda ABD tarafından eli kolu bağlanan Türkiye'yi de fiili operasyona teşvik etti, ediyor.

Türk tekelleri egemenliğinin Barzani'yle yolları bir kez daha çatallaştırıyor. Oysa ki Barzani, Kuzey Kürdistan halkının UKH'den kopupuna yardımcı olması beklenen bir unsurdur. Türk tekelleri egemenliğin denetimi altında oldukça, böyle bir Barzanileştirme, ehveni şer olarak kabul görebilirdi. Fakat Ba'ddat'taki karmaşa, Barzani'nin gücünü Türkiye'nin kontrol altına alamayacağı bir seviyeye ulaştırıyor ve esas olarak, Amed ayaklanması, "Barzanileştirme" umutlarını tamamen suya düşürdü. Barzani gibi gerici-burjuva bir sınıfın temsilcisi, Amed ayaklanmasını sırtlayan yoksul emekçilerin özlemlerine tercüman olamazdı. Bu, iki tarafı bir kaybediydi. Türkiye için. Hem Güney üzerindeki denetimini tamamen yitiriyor ve bağımsız bir devlete doğru gidip önleyecek gücü kaybediyordu, hem de Kuzey Kürdistan halkının politik çevirme içinde tutma şansını

yitiriyordu. Sınırın iki tarafına büyük tehdit anlamına gelen yığınak, işte bu köpüllarda ortaya çıktı.

Bölgesel Savaş Tehlikesi...

Tiyatro dekoru içinde bir tüfek varsa, oyun içinde mutlaka bu tüfek patlayacak demektir, klasik bir kuraldır. Dünyanın herhangi bir bölgesi, bu denli silahlı adam kalabalığına tanık değildir. Ba'ddat-Diyarbakır arasında, yüz binden fazla ABD'li 250 bin TSK, onbinlerce İranlı, yüz bin kadar peşmerge ve birkaç bin UKH'li gerilla, toplanmış durumda. Bu militer ve gerillacı güçlere ek olarak, milyonlarca öfkeli yoksul Arap-Kürt nüfus var. Tam bir barut fıçısı...

Bu barut fıçısının tam üstünde oturan ve tüm silahlı burjuva güçleri düzenleyen güç olarak ABD var. Ancak, ABD'nin durumu fazlasıyla sallantıda. Üstelik Irak'taki işgal üzerinde inisiyatifini kaybettikçe, bu boşluğu İran dolduruyor. Bu tehlikeli duruma rağmen ABD, şimdi kendi içinde, Irak'tan geri çekilmeyi tartışıyor. Daha düne kadar işgale destek verenler, Bush ve ekibinden desteklerini hızla çekiyorlar. Bu gelişmeler her an ABD'yi işgal bölgelerinden geri çekilmeye ya da NATO bünyesinde bölge gerici devletlerinin işgale ortak olmasını istemeye götürebilir.

Bu olasılığın Türk tekelleri sermayesi tarafından değerlendirildiği açıktır. ABD'nin bölgeden çekilmesi durumunda, Türkiye'nin soluğu Kerkük'te alacağı, en azından buna hazırlandığı muhakkak. İran, Suudi Arabistan'ın boş gözlerle bu gelişmelere seyirci kalması da beklenemez. Her durumda, bu dar parçada yapılan askeri yığının, bölgesel bir savaş ve Irak'ın komşu ülkeler tarafından parça parça işgalini gündeme getirmesi akıldan çıkarılmamalıdır.

Kuşkusuz, bu tablo, bölge gerici ülkelerini sonu gelmez bir çatışmanın, güçten düşmenin ve devrimci halk hareketlerinin büyük darbelerinin girdabına çekecektir. Egemen burjuva gerici lider kendisini bölgesel çapta bir devrim tehlikesinin içine, böyle pervasızca, gözü kara biçimde atabilir mi? Görünen o ki, burjuva gericilik, ABD'nin çöküşüne ve bölgede etkisizleşmesine paralel olarak, ne birbirleriyle dalaşmaktan kaçınabilir, ne de devrimin kahredici darbelerinden kendini koruyabilir.

Dünyanın Kaderinin Çizildiği Topraklar

Son aylarda ABD savaş makinasının en üst düzey yöneticileri sırayla Ankara'da boy gösterdiğinde, küçük-burjuva demokratları hep bir ağızdan "gene ne istiyorlar, biz hangi karanlık çukurlara sokacaklar, hangi kanlı maceralara sürükleyecekler?" diye yakınıp durdular. Onların işi yakınmak. Küçük burjuva devrimcisi de boş durur mu, hemen muhalefeti sergileyecek bu fırsatın üstüne atlar: "biz bu planlara ortak olmayacağız!" diye. Proletarya devrimcisi ise, emperyalist planların ve niyetlerin, süregiden çelişkileri hangi yönde etkileyeceğinin, devrimi hangi büyük olaylar ve açılar yoluyla gündeme getireceğinin hesabını yapar, ona göre tutum alır. Bu hesabın yapıldığında Marksizmin devrim teorisi yol göstericidir. Emperyalist-kapitalist sistemin Türkiye ve Kürdistan devrimi üzerindeki güncel etkilerine geçmeden önce, Marksist devrim teorisinin, iç ve dış dinamikler üzerine söylediklerini kısaca hatırlamakta yarar var.

Devrim teorisinde iç ve dış dinamikler, farklılıklarını hesaba katılarak ele alınır. Bir devrimin dinamikleri dediğimizde, sözkonusu ülkede sınıflar mücadelesinin seyri, etkileyen ekonomik durum, egemenlerin ve ezilenlerin karşılıklı ilişkisi ve mücadeleleri, bu mücadelelerin ortaya çıkardığı devrimci birikim ve toplumsal psikoloji vs. aklımıza geliyor. Dış dinamikler ise, dünya çapında sınıflar mücadelesinin seyri, sosyalizmin prestiji, egemen sınıfların diğer ülkelerinle ilişkileri vs. şeklinde sıralanır.

İç ve dış dinamikler, karşılıklı etkileşim içerisinde, birbirlerini güçlendiren veya zayıflatan unsurlar tabii. Ancak, son tahlilde, bir devrim üzerinde belirleyici etkiye sahip olan, iç dinamiklerdir. Uluslararası koşullar ne denli uygun olursa olsun, eder iç dinamikler yeterince olgunlaşmıyorsa, devrimin zaferi olanaklı olmaz.

Ekim Devrimi öncesinde Lenin, Uluslararası koşulların ne denli uygun olduğuna dönüp dönüp vurgu yaptı. Bu şırsarlı vurgular, komün deneyiminden başka tarihsel arka plana sahip olmayan proletaryanın, iktidarını koruyabileceğine ilişkin inancı ayakta tutmak içindi. O dönemin uygun uluslararası koşullarından yararlanma cesaretini ve atılımını yalnız Rusya proletaryası gösterebildi. Aynı uygun koşullar, iç dinamikleri yeterince olgunlaşmıyorsa, Almanya, İtalya, Macaristan gibi ülkelerin proletaryasına zafer yolunu açmadı.

İç dinamikler belirleyicidir. Ancak, bu dış dinamiklerin pasif olduğu anlamına gelmez. Dış dinamikler her zaman bir devrimi hızlandırır,

zayıflatabilir. Bu duruma en uygun örnekler, II. Paylaşım Savaşı'nın bitiş yıllarında görülebilir. Doğu Avrupa'nın çoğu ülkesi, iç dinamikler açısından, yani emekçi sınıfların bilinç, örgütlülük ve savaşım deneyimi açısından henüz hazır olmasa bile, proletaryaya bu eksiklikleri hızla giderme fırsatı veren, dış dinamikler oldu. Nazi faşizmini Avrupa'dan kazıyıp yok etmiş SSCB'nin prestiji ve yarattığı sempati sayesinde komünist partiler, bu ülkelerde kısa sürede iktidarı fethedecek güce ulaştılar. Dış dinamiklerin bir devrim üzerindeki olumsuz etkilerini, İspanya İç Savaşı'nda izleyebiliriz. İspanya'da Komünist Parti ve gruplar, uluslararası emperyalist sermayenin tam desteğini alan faşist Franco'ya karşı, proletaryaya ve emekçilere tek bir çatı altında toparlayacak zamanı kazanamadılar. 1959 Küba'sı ise, emperyalizmin soğuk savaş saldırılarıyla tüm dünyada gericilik rüzgarları estirdiği bir ortamda, sağlam iç dinamiklere sahip bir devrimin ayakta kalma başarısına bir örnektir.

Yeni Savaşım Alanı: Tüm Dünya

"Sosyalist devrimi kendinden önceki devrimlerin tümünde ayırdeden özelliklerden biri, onun yasal düzenliliklere tabi ediliminin bir dünya devrim süreci haline gelme yönünde olmasıdır." (Malinin, Marksçı-Leninçi Felsefenin Temelleri, c.2, sf:137)

Söz konusu "yasal düzenlilikler", kapitalist sistemin bir dünya sistemi haline gelişiyle ilişkilidir. Emperyalist-kapitalizmin son 30 yılda gösterdiği olağanüstü hareketlilik, proletaryanın mücadele alanını ülke sınırlarından tüm dünyaya doğru taşımasını hızlandırdı. Bu yeni durum, devrimin iç ve dış dinamikleri arasındaki ilişkiyi yeniden tanımlamayı zorunlu kılıyor. Dış dinamiklerin, devrimin iç dinamikleri üzerinde, eskisinden çok daha etkin olduğunu ileri sürebileceğimiz olgular, bimdiden biriktiriyor. Bu olgular, en özet haliyle şöyle sıralayabiliriz:

1) Emperyalist-kapitalist ekonominin bir dünya sistemi haline gelmiş olması, farklı yapısal özelliklere ve farklı sınıflar mücadelesi düzeylerine sahip ülkeleri birbirine yakınlattı. Bu yakınlık bağımlı ülkelerde daha net görülebilir. Ülkeler arasında kat kat artan ticari alışverişin ötesinde, üretim süreçlerinin ve enerji kaynaklarının paylaşımı, borsalar, bankalar ve döviz hareketleriyle adeta yekpare bir yapıya bürünen uluslararası finans sistemi, ve bu sisteme merkezi bir birlik kazandıran finans tekellerinin

yavaşlatan bir etkiye sahiptir. Lehte olan dış dinamikler, henüz iç olgunluğa ulaşmamış devrimin, bu olgunluğa yakalayabilmesi için ihtiyaç duyulan zamanı ka-

olağanüstü gücü, bunlara bağımlı IMF-DB-DTÖ gibi kurumlar; bütün bunlar, ülkelerin ekonomik iç geçme durumunun zeminini oluşturuyor. 97 yılında Güney Asya'da patlak veren kriz, bu denli bütünleşmiş iç geçmiş dünyanın ilk kriziydi. Tayland'da patlak veren kriz iki yıl boyunca dünyayı dolaftı. Endonezya'dan Brezilya'ya dek dünyanın bütün kıyılarına vurdu. Endonezya ve Rusya'yı devrimin eşiğine getirdi.

Ekonomik bütünleşme ve iç geçiş, her gelişmenin bütün ülkeleri aynı anda, aynı derecede, ya da aynı yönde etkilediği anlamına gelmez. Eşitsiz gelişim yasası, tüm etkinliği ile varlığını sürdürüyor. 90'lı yıllar boyunca Japonya ekonomik durgunluğun pençesinde kıvranıyordu. ABD ekonomisi finansal bir canlılık dönemine yaşıyordu. Ancak, ABD'deki canlılık, Japonya'daki durgunluğa bağıldı. Birçok ülkeyi çökerten bir gelişme, başka bir dizi ülke için fırsat yaratabilir. Her durumda sistem, düzenleyici değil ama tersine karmaşayı arttırıcı bir bağımlı bütünsellik gösteriyor.

2) Ulaşım ve haberleşme teknolojilerinde sağlanan gelişme, sınıflar mücadelesinde dış dinamiklere özel bir etkinlik ve konum kazandırıyor. Yakın döneme kadar, yalnızca egemen sınıflar ve onun hizmetindekiler tarafından kullanılabilen uluslararası haberleşme ağıları, bugün artık o denli ucuz, hızlı ve etkindir ki, emekçi sınıfların kitlesel kullanımına açıldı. Bu kanal, dünyanın çehresini değiştirecek sınıflara, mücadele deneyimlerini derlemek ve güç aktarımında bulunabilmek açısından, ucuz, basit ve hızlı olanaklar sunuyor. Ve ezilenler bu uluslararası kanalı, her geçen gün daha bir ustalıkla kullanmayı öğreniyor. Seattle'dan bu yana dünyayı sarsan bütün uluslararası anti-kapitalist eylemler, ulaşım ve haberleşme teknolojisindeki bu gelişimin sınıflar mücadelesine etkisini kanıtladı.

Kitlesel kullanıma açık bu iletişim kanalı sayesinde, dünyanın tüm emekçi sınıflarında benzer sorunlar yaşıldıklarına, aynı sorular sorulduklarına, aynı çözümlere ulaşıldıklarına ve yanlış olmadıklarına dair bilinç ve duygular güçlendiriliyor. Bir ülkenin proletaryasının cesurca atımları, bu kanal sayesinde dünyaya yayılıyor, ortak moral duyguları ve kitlesel psikolojinin güce dayalı güvenini tazeliyor. Devrimci süreçlerin kendine özgü seyirleri içinde çıkan dersler, hatalar, başarılar, vs. dünya proletaryasının politik uyanıklığını keskinleştiriyor. Bütün bu etkiler bir araya geldiğinde, ardy ardına biriktirildiğinde, dünyada, ülke devrimlerinin yelkenlerini biriren rüzgarlar halini alıyor. Bu rüzgar arkasına alan ülkelerin proletaryası, daha büyük moral, istek ve azimle mücadeleye atılıyor.

3) Son dönemlerde, devrimlerin dış dinamiklerini olağanüstü önemli bir unsur haline getiren gelişmelerin başında, emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya emekçi sınıflara karşı giriştiği küresel iç savaş ve ABD'nin bağıldığı 3. Dünya savaşları vardı. Küresel iç savaş, bağımlı ülke burjuvalarını hızlı bir tempoyla tank-top-tüfek siyasetine çekiyor. Emperyalist ülkelerin sınıflar savaşları ise aynı bağlamda sertleşiyor, demokratik kurumlar adım adım ortadan

kaldırılıyor ve faizmin yolu açılıyor. 11 Eylül ve Londra metrosu patlaması gibi provokasyonlarla halklar aynı faşist cenderenin içine çekiliyor. ABD, bağımlı ülkelere, 3. Dünya Savaşına göre konum almaları yönünde baskılarını yolumlaştırıyor. Bu baskıya gönüllü yada gönülsüz boyun eden bağımlı ülke sermayesi, kendi halklarının öfkelerini çekiyor, içbirlikçi iktidarın altı oyuluyor ve politik krizler bir salgın gibi yayılıyor.

Güçlü Bir Karşı Devrim Üssü

Türkiye ve Kürdistan devriminde dış dinamiklerin rolü, etkisi gün geçtikçe belirgin hale geliyor. Küresel iç savaşta Türkiye'nin konumu kritik bir hale geliyor. Bu durumda, devrimin bastırılması tüm emperyalist dünyanın özel olarak ilgilendiği bir politika oluyor.

Küresel iç savaşta bir dönem geride kalıyor. Bu dönem, emperyalizm için kararsızlık dönemidir. Irak'ta işgal'e karşı yükselen halk savaşı, tüm bölgenin kaderini etkileyebilecek seviyede. ABD, Irak'ta yaptırılan rezalet dolu yenilgiyle çöküşünü hızlandırırken, Ortadoğu'nun ezilen halkları politikaya uyanıyor. Halkların öfkelerini giderek bölgenin içbirlikçi yönetimlerini sarsıyor, onların eskisi gibi yönetmez hale getiriyor.

Ortadoğu'da bunlar yaşanırken, Ukrayna'dan Azerbaycan'a uzanan koridorda tağlar yerinden oynuyor. Rusya bu bölgede yeni mevziler kazandıktan, ABD ve AB emperyalizmi daha pervasız adımlara zorlanıyor. Doğu Avrupa da farklı değil. Bir yandan, bu halkları sosyalizmden uzaklaştırmak için kullanılan AB projeleri ardy ardyına çökerken, öbür yandan halkların sosyalizme duydukları özlemin yaygınlaşması, yöneticileri başkınılıya ve paniğe sürükleyüyor.

Küresel iç savaşta emperyalizm, Orta Doğu, Kafkasya ve Doğu Avrupa kazanışının ortasında kalan Türkiye'de sağlam bir karşı devrim üssüne ihtiyaç duyuyor. Tüm bölgede esen devrimci rüzgarların önüne geçebilmek, ancak bölgedeki büyük bir devletin askeri-siyasi görevleri yüklenmesiyle başarılabilir. Bu denli geniş çaplı bir görev, ne İsrail tarafından ne de Gürcistan tarafından yerine getirilebilir. Ukrayna ise, kendisine bağlanan umutları boşa çıkardı. Geriye yalnızca Türkiye kalıyor.

ABD ve AB'nin karşılarında iki küresel düşman var. Birincisi dünya emekçileri, ki onlar sistemin temellerini tehdit ediyorlar. İkincisi Rusya-Çin ittifakı; onlar zayıflayan emperyalist hegemonyanın çatlağına sızıyorlar, çöküşü hızlandırıyorlar. Bu yüzden, en başta ABD, Rusya-Çin ittifakına karşı elini güçlendirmekten başka yol bulamıyor. Bağımlı ülkeler Rusya-Çin ittifakını etkisizleştirerek tutumlara zorlanıyorlar. 3. Dünya savaşını adım adım kendi cephesini yaratırken, tarafsız yada çok-tarafly tutumları yaratıyor.

Bu cephelepmeye zorlanan ülkelerin başında Türkiye var. ABD, 3. Dünya savaşına kendisine tam boyun eğmiş, güvenilir ittifaklarla de-

vam edebilir. Türkiye ise geleneksel dış politikasına bu yönlü biçim vermeye zorlanıyor. Türkiye'nin geleneksel dış politikasında, İran ve Suriye'yle Kürt ulusunun ezilmesine dayanan ortaklıklar; Rusya'yla enerji ve hammadde bağımlılığına dayalı dostça ticari ilişkiler var. Bu ülkelerle girilen ilişkiler AB emperyalizmi açısından da önemli. ABD ve AB emperyalist merkezleri arasındaki hegemonya çekilmesi, Türkiye'ye dış politikada daha rahat davranma olanağı sağlıyordu. Pimdi, bu avantajı yitirdi. AB emperyalizmi, çözüme konusunda ABD ile didişmek yerini, içbirlikçi yolunu seçiyor.

Elbette Türkiye, bu ülkelerle girdiği ticari ilişkilerin kendisine sağladığı avantajlardan, sırf ABD istiyor diye, hemen vazgeçemez. ABD ile sıkı, zorlu ve tehditlere varan pazarlıklar söz konusu. Son günlerde, ABD'nin istediği sonuca vardığı düğündüren kimi gelişmeler ardy ardyına yaşanmaya başladı.

İlk gelişme, bu yılın ilk günlerinde meydana geldi ve fazla dikkat çekmedi. ABD ile yapılan bir anlaşmayla, İran'a gönderilen ticari mallara sıkı denetim getirildi. Gümrüklerde başlayan "rüvet operasyonları", bu anlaşmanın hemen ertesine geldi. Türkiye, İran'ın hem ticari hem askeri amaçla kullanabileceğinden şüphelenilen elektronik eşyalara gümrük kısıtlaması getirdi. Normalde iki ülke arasında ciddi bir kriz ve skandal yaratması gereken bu durum, İran'ın nükleer silah suçlamasıyla köpüye sıkıştırdığı bir döneme denk geldi ve İran, kuşkuları artıracağı düğündüğüden olsa gerek, Türkiye'nin gümrük kısıtlamalarına ses çıkartmadı. Doğalgaz vanalarının kısarak mesaj vermekle yetindi.

En dikkat çekici adım, bunlardan sonra geldi. Türkiye, alelacele nükleer santral inşaatına başlayacağını duyurdu. Çeşitli araştırmalar tam tersini gösterse de, büyüyen ekonominin enerji açığına neden olduğu iddiaları güçlüyle gündeme oturtuldu. Oysa, çevremizdeki gelişmelerden haberi olanlar için bu "nükleer atışın" sürpriz olmadı. Hedef, Türkiye'nin İran ve Rusya doğalgazına bağımlılığını ortadan kaldırmaktır. Bu sayede Türkiye, ABD'nin Rusya ve İran'a karşı atacağı adımlara gönül rahatlığıyla katılabilecektir.

Sadece Dış Politika Mı?

ABD ve AB emperyalizmi, en az dış politika kadar, Türkiye'nin iç politikasıyla da yakından ilgililiyor: En başta devrime karşı yürütülen iç savaşın düzenlenmesi geliyor. Bu amaçla Türkiye'ye mali, askeri ve diplomatik destek artıyor.

En başta gelen ekonomik destek, sıvı para akışının sürekliliğidir. ABD ve AB merkezli finansal fonlardan Türkiye'ye akan sıvı para, son bir yılda iki katına çıkarak, 70 milyar dolara çıktı. Bu denli yodun sıvı para akışını, yalnızca yüksek faiz oranlarına bağlamak, gerçekçi görünmüyor. Çünkü Türkiye, faizi yüksek tutuyor olsa bile, muazzam boyutlara doğru büyüyen cari açıkla, riskli bir ülke. Ancak, Türkiye'yi sıvı para yada finansal fonlara yön-

veren "kredi derecelendirme kuruluşları", bir başka ülkede olsa apaçık kriz alameti sayılacak cari açıda rahmen, Türkiye'nin kredi notunu dikkat çekici bir inatla yüksek tutuyorlar. Bütün bu çabaların tek bir amaca hizmet ettiği açıktır. Türkiye'yi ekonomik çöküşün ebidinden uzak tutmak. Sıvı para akışı, küçük mülk sahiplerine tüketici kredisi olarak yansıyor ve onların devrimin fırtına alanlarından uzak tutuyor, onların öven histerinin kolay avları haline getiriyor. Ancak, bu amaçla seçilen, "sıvı para akışı" yöntemi, ondan vazgeçildiği anda, Türkiye'nin bir daha belini doğrultamayacağı denli büyük bir çöküş yaratacak bir yöntemdir. Ekonomik kriz, ancak yıkıcı gücü büyüterek ertelenebiliyor.

Emperyalizmin diplomatik ve askeri desteği de, dikkat çekici boyutlardadır. Son operasyonlarda kullanılan kimyasal silahlar, AB emperyalizminin susku komplosundan destek görüyor. Newroz'un hemen sonrasında Bingöl'de gerçekleştirilen operasyonda, ABD'nin teknik destek verdiği iddiaları ortaya atıldı. Yeraltı sığınaklarında barınan gerillaları tespit edebilecek teknoloji, yalnızca ABD'nin elinde var: Nihayet oyuna Barzani de dahil oluyor. Amed isyanına dönük tek kelime etmeyen Barzani, bu olayları protesto eden Güneyli Kürtlerin üzerine saldırarak, kendi üzerine düşen görevi yapıyor.

Dış dinamiklerin Türkiye ve Kürdistan devrimleri üzerindeki güncel etkilerini irdelemeye çalıştık. Kırsacası, küresel iç savaşta Türkiye'yi sağlam bir karşı devrim kalesi haline getirmeye kararlı olan emperyalizm, devrimi açması ve kanlı biçimde ezme ihtarını vermiş bulunuyor. Ancak, emperyalizm ve içbirlikçilerin unuttukları bir şey var. Türkiye ve Kürdistan devrimleri, bu türden "balyoz" hareketlerine alışkindir. 35 yıldır yok edilemeyen devrim, bu yeni balyoz girişimini aynı dirençle karşılayacaktır, buna kuşku yok.

Emperyalizm ve içbirlikçi tekelleme, iç savaşta kısa sürede bir sonuca ulaşma üzerinden hesap yapıyorlar. Dünyadaki ve bölgedeki gelişmeler, onların bu aceleci tavra sürüklüyor. Eder devrimci hareket, bu yeni ezme-yoketme girişimine kitlesel ve devrimci bir direnç gösterirse, dış dinamiklerin lehine olan unsurları harekete geçecektir. Küresel iç savaşta emperyalist-kapitalist sermayeye karşı mücadele veren halkla ve dünya proletaryası, direngenliğiyle kendisini kanıtlayan Türkiye ve Kürdistan devriminin yanında saf tutacaklar. Nasıl ki dünya, önce Filistin, sonra Irak için ayda kalktıysa, aynı küresel destek ve moral gücü, Türkiye ve Kürdistan devriminin aydınlık yarınlarını süsleyecektir.

Bu topraklarda devrim, ABD'nin 3. Dünya savaşını sonlandıran balyoz, ona ölümcül darbe vuracak bir konuma gelmiştir. Bir devrimde dış dinamikler ne denli etkiliyse, o devrimin her başarısı, küresel alt üst oluşa o denli katkıda bulunur.

Proletaryanın sorumluluğu, yalnızca kendi halklarına değil, tüm dünya halklarına karşı bir sorumluluk halini almıştır. Bu ciddiyet, bu cüret ve bu yürek ferahlığı ile, "güzel günler görece-

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele, dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs, her yıl olduğu gibi, bu yıl da Mücadele Birliği Platformu tarafından 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de mitingle kutlandı.

Saatler 12:00'ü gösterdiğinde, daha önceden tüm kamuoyuna duyurulduğu gibi, ellerinde kırmızı bayrakları, orak-çekiçleri ve üzerlerinde Deniz Gezmiş tişörtleri ile Taksim Meydanı'na büyük bir coşkuyla çıkan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, "Yaşasın 1 Mayıs, Biji Yek Gulan, Mücadele Birliği", "Ölüm Orucu Sürüyor, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri", "Dünya Emeğinin Olacak, Devrimci İşçi Komiteleri" pankartlarını açarak kırmızılaştırdılar. Ve sık sık attıkları, "Yaşasın 1 Mayıs", "Biji Yek Gulan", "Dünya Emeğinin Olacak", "Serpil Yoldaş 310'lu Günlerinde", "Serpil Yoldaş Yanlız Değildir", "Fatma Koyupınar Kavgamızda Yaşıyor", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Pey Emeğinin Olacak" sloganlarıyla Taksim'in kırmızılığını haykırdılar.

Proletaryanın Kırmızı Meydanı'nda Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri adına basın açıklamaları okundu. Yapılan basın açıklaması bir anda büyük bir ilgi odağı olurken, basın açıklaması okunurken kitlenin etrafına yeni insanlar gelmeye başladı. Yeni gelen insanların yapılan basın açıklamasına katılmaları için çevik kuvvet polisleri harekete geçip basın açıklamasını okuyanların etrafını çembere aldı ve kitleye daha fazla katılımın olmasını engelledi.

DYK (Devrimci İşçi Komiteleri) ve Mücadele Birliği Platformu adına okunan basın açıklamalarının da önümüzdeki yıl 1 Mayıs yılı olarak ilan edilerek önümüzdeki bir yıl boyunca 1

1 MAYIS ALANI LENİSTLERLE KIZILLAPTI

Mayıs'ta Kırmızı Meydan çadırı yapıldığı söylendi. Daha sonra 1 Mayıs Marşı'nı söylemek için Emeğe Ezgi Müzik Grubu alana çadırlandı. 1977'de ölümsüzleşen 34 işçinin anlarına, devrime ve tarihine sahip çıkılması için daha fazla hazmedemeyen ve kitleyi çembere almış durumda olan çevik kuvvet polisleri kitleye azgınca saldırmaya başladı.

Bir anda biber gazları ve coplarla kitleye saldıran polisler, basın açıklamasına katılan bir çok kişiyi yaraladı. Polislerin bu azgınca saldırısına kitle de ellerindeki bayrak sopalarıyla karşılık verdi. Bir çok insan sürüklenerek otobüslere bindirildi. Saldırı otobüsün içinde de devam etti, ama orada da "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları susmadı, bütün saldırılara rağmen yapılan zafer işaretleri saldırıların boşa olduğunu gösteriyordu.

Polisin saldırısı sonucu 34 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Saldırı burada da devam ederken, özellikle üst aramaları sırasında ağır darp yapıldı ve bu hastaneye götürürken de sürdü. Gözaltındakilere slogan attıkları için iki kez biber gazı sıkılarak saldırıldı. Gözaltına alınan 34 kişi ertesi gün akşam saatlerinde direk olarak Beyoğlu Adliyesi'ne götürülerek tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

Burjuvazinin yıllarca tüm politik çevirmelerine karşı bir kez daha 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'nda Taksim'de Leninistlerin Kırmızı Bayrakları dalgalandırıyordu. Bir kez daha, uluslararası proletaryanın bir parçası olarak Leninistler üzerlerine dümeni yaptı. Ve bu yıl 1 Mayıs yılı olarak ilan edildi.

**YAŞASIN 1 MAYIS!
BİJİ YEK GULAN!
DÜNYA EMEĞİN OLACAK!**

ANTEP'TE 1 MAYIS

İşçi sınıfının birlik, mücadele, dayanışma ve kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta Antep Mücadele Birliği Platformu olarak Antep Emekçileriyle birlikte İstasyon Meydanı'nda yığıldık.

Behir merkezindeki Balıklı Parkı'nda açtığımız "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin olacak - Mücadele Birliği" ve "Biji 1 Gulan - Genç Emekçiler Birliği" pankartlarımızla yürüyüşe geçtik. Yürüyüş boyunca "Yaşasın 1 Mayıs", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıldı. 1 Mayıs mitinginin yapıldığı İstasyon Meydanına girdikten sonra da sloganlarımızı "1 Mayıs Alanı Taksimdir Taksim Kalacak" ve "Biji Yek Gulan" da eklendi. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı miting saat 12:00'de işçi sınıfı mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşu ile başladı.

Sendika yöneticilerin konuşmalarının ardından Platforma Denize Ezgi Müzik grubu çıktı. Grup, söylediği şarkılar ve marşlarla kitleyi coştururken Türk-İş sendikası yöneticilerinden biri mikrofonu alarak 1 Mayıs'ın resmi anlamda bittiğini bu andan itibaren katılımcıların alandan ayrılacaklarını duyurdu. Bunun üzerine birçok sendika ve parti adına mitinge katılanlar alanı terk ettiler. Alanda kalan kitle ile daha da coşkulu şekilde dinleti devam ederken İğli Meydanı Marşı okunduğu sırada platformun elektriği kesildi. Ancak Denize Ezgi'nin ve kitlenin marşlara ses sistemi olmadan da devam etmesi üzerine elektrik yeniden verildi.

1977 1 Mayıs'ında Taksim Meydanı'nda katledilen 34 işçi ve bugün Taksim Meydanı'nda gözaltına alınanlar selamlanarak tüm kitle tarafından okunan 1 Mayıs Marşı, alanda görülmeye değer bir manzara oluşturmuştu.

Hafta içi olması nedeniyle Antep emekçilerinin yeterli katılım gösteremediği 1 Mayıs mitingi, dinleti sonunda alanın boşaltılması ile son buldu.

Çıkışta ise sivil polisler Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP) kortejindeki bir kişiyi aranması olduğu gerekçesi ile gözaltına almak istediler. Bu sırada yaşanan arbede sonunda ESP kortejinde bulunan 4 kişi gözaltına alındı.

**YAPASIN 1 MAYIS!
YAPASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ**

Antep Mücadele Birliği Platformu

ANTEP'TE AFİŞE POLİS SALDIRISI

Antep'te 1 Mayıs çalışmalarımız sürekli baskı ve yıldırma çabalarıyla engellenmeye çalışılıyor.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na çağrı yapan Mücadele Birliği imzalı afişlerimizi Atatürk Bulvarı üzerinde 26 Nisan saat 08:00 sularında yaparken keyfi bir şekilde sivil polisler tarafından durdurulduk. Üst araması yapmak istediler. Üst aramasına izin vermemek keyfi uygulamalarını boşa çıkardık. Sözlü hakaret ve tehditle karşılaştık vererek afişlerimize el koymak istediler. Afişleri vermemek karşı çıktık. Bunun üzerine yaklaşık 10 sivil polis tarafından zorla yere yatırılarak müdahaleye maruz kaldık. Bizler de "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı atarak karşılaştık verdik. Halkın yodun bakışları altında tepki göreceklerini anlayınca serbest bırakıldık. Çevreyi kirletmekten dolayı para cezası keseceklerini söylediler. Yanımıza yaklaşan insanlara müdahale ederek geri çekmeye çalıştık.

Baskıların bizi yıldıramayacağını anlayan sivil polisler yakınımda duran yapı bir adama keyfi bir şekilde kimlik sordu. Yapı adam sert bir tavırla "neden soruyorsunuz" deyince, otobüs bekleyen adamı polise mukavemet gerekçesiyle gözaltına aldılar. Halkın devrimcileri sahiplenmesine dayanamayan sivil polisler geçtiğimiz günlerde de insanlara gidip "siz birkaç tane vurun gerisini biz hallederiz" diyerek provokasyon yaratmak istemişlerdi. İnsanların cevabı ise "kendi halkıma neden vurayım" olunca bu tür uygulamaların boşa çıktığını ve halkın devrimcilere sahip çıktığını anlamış olduk.

BASKILAR BİZİ YILDIRILMAZ!

Antep'ten Mücadele Birliği Okurları

Proletaryanın uluslararası birlik ve mücadele günü 1 Mayıs'ta, Almanya'nın Stuttgart şehrinde, işçi ve emekçiler yapılan miting ve yürüyüşlerle alanlardaydılar. Bu sene Stuttgart'ta birbirinin peşi sıra iki yürüyüş vardı.

İlkini Alman sendikaları organize ediyordu, ikincisi ise "Revolütionäre 1 Mai" (Devrimci 1 Mayıs) adıyla çeşitli Alman devrimci ve anti-faşist grupları düzenliyordu. Bu sene biz Almanya'dan Leninistler olarak her iki yürüyüşe de katılma kararı aldık.

İlk yürüyüş sabah saat 11 civarında başladı. Yürüyüşe Türkiye'deki grupların yoğun katılımı gözlenirken Alman gruplar, bu sene gerçekten çok az bir katılım sağlamışlardı. Biz de önde parti pankartı, arkasında "Es Lebe Der 1 Mai, Es Lebe Sozialismus -EKM", "Yaşasın 1 Mayıs Yaşasın Sosyalizm) ve "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" pankartlarıyla, TKEP/L ve Che bayraklarıyla yürüyüşe katıldık. Yürüyüş boyunca sloganlarımızı haykırdık.

İlk yürüyüşün sona erdiği yer olan sendikacıların konuşma

YAPASIN 1 MAYIS!

yaptıkları alanın yanından kortejler olarak geçerek, ikinci yürüyüşün başlangıç noktası olan alana gittik. Bu alanda yapılan konuşmaların ardından yürüyüşe geçildi. Bu yürüyüş sendikacıların düzenlediği yürüyüşle oranla daha çapkulu ve hareketliydi. Yaklaşık bin civarında bir katılımın olduğu yürüyüşe Alman anti-faşist gençlerinin yoğun katılımı gözlemlendi. İlk yürüyüş boyunca pek ortalarda gözükmeyen polis, bu yürüyüşte yoğun güvenlik almıştı. Anti-faşist gençlerin çevrede dolaşan sivil polisleri tespit edip hazırladıkları ok ipareti beklindeki pankartlarla tephir etmeleri, yürüyüşün en ilginç anlardı. Yürüyüş sonunda yapılan konuşmalarla 1 Mayıs etkinlikleri sona erdi.

yaptıkları alanın yanından kortejler olarak geçerek, ikinci yürüyüşün başlangıç noktası olan alana gittik. Bu alanda yapılan konuşmaların ardından yürüyüşe geçildi. Bu yürüyüş sendikacıların düzenlediği yürüyüşle oranla daha çapkulu ve hareketliydi. Yaklaşık bin civarında bir katılımın olduğu yürüyüşe Alman anti-faşist gençlerinin yoğun katılımı gözlemlendi. İlk yürüyüş boyunca pek ortalarda gözükmeyen polis, bu yürüyüşte yoğun güvenlik almıştı. Anti-faşist gençlerin çevrede dolaşan sivil polisleri tespit edip hazırladıkları ok ipareti beklindeki pankartlarla tephir etmeleri, yürüyüşün en ilginç anlardı. Yürüyüş sonunda yapılan konuşmalarla 1 Mayıs etkinlikleri sona erdi.

**FABRİKALAR TARLALAR
SİYASİYKTÖDAR HER DEY
EMEDİN OLACAK!
YAPASIN 1 MAYIS!
YAPASIN PARTİMİZ
TKEP/LENİNİST**

NOT: Bu haber ve resimler, elimize e-posta yoluyla ulaşılmıştır.

"Bugün 22 Nisan... Seni Anlatabildiklerimiz Pimdi Tıpkı Bizim Gibi Seni Anıyorlar, Seni Anlatıyorlar Önlerinde Olmanın Verdiği Kıvançla"

Sevgili yoldaşım,

Bugün 22 Nisan, bugün ilk defa seni yoldaşlarımdan dinleyeceğim. Böylelikle seni daha yakından tanıma fırsatı bulabileceğim. Ama bundan sonra seni sen yapan özelliklerini, mücadelem azmini, çıktığın uzun yolda seni zafere taşıyan bilincini, duygularını bilmediğimi, anlamadığımı sanma. Bunların bir kısmını yoldaşım olduğum için biliyordum zaten. Ama kendini en iyi yine sen anlattın eyleminle. Sadece biz yoldaşlarına değil elbette, tüm işçi sınıfına ve emekçilere, ille de kadınlara. Eyleminin ilk gününden itibaren işçi sınıfı ve emekçilere bilinç, cüret, cesaret; küçücük bedenle dümana korku oldun. Biz yoldaşlarına ise baştan başa onur.

Seni anlatabildiğimiz işçi dostlarımız, küçücük bedenindeki yüreğinin büyüklüğüne hayrandılar önce, sonra utandılar nasırlı kocaman ellerinden. Ve ardına düptüler, zulme karşı savaşta kendi açlığını unutup, titremeden uzanan ellerini tutular şıkça.

Bugün 22 Nisan dedim ya, seni anlatabildiklerimiz pimdi tıpkı bizim gibi seni anıyorlar, seni anlatıyorlar önlerinde olmanın verdiği kıvançla.

Sevgili yoldaşım, daha bitmedi açlığa ve zulme karşı savaşımız. Bayrağın, açlık içinde açlığını unutup yoldaş ellerinde. Pimdi Serpil yoldaşımız 301.gününde zafer yürüyüşünün. 301. gün inadına yaşamak, daha yaşanacaklardan hariç, zafere yaklaşmanın umudunu büyüterek açlığını yerine. 301 zafer günü.

Ben mi? Zindan cephesinin yeni neferiyim ve şıramı bekliyorum.

Bir Yoldaşım...

TAKSİM'DE ISRAR DEVİRİMDE ISRARDIR

Her yılın alışılmıŝ ya da geleneksel-
leşmiŝ manzarası, iç savaşın safları daha
da netleŝtirmesi dışında, bu yıl da bozul-
madı. Ortalama sol düŝünceye sahip o-
portünistler on dört yıldır gelenek haline
getirdikleri, burjuva sendikacıların kuy-
ruğuna takılma politikalarını bu yıl da de-
điŝtirmediler. Hep birlikte burjuva sendi-
kacıların arkasında kendi sarı bayrakları-
nı dalgalandırarak Kadıköy'e gittiler.
Böylesine kokuşmuş bir politika için bir
de çok lazımmıŝ ya da onsuz olamazmıŝ
gibi "Devrimci 1 Mayıs Platformu" o-
luşturdular. 1 Mayıs'ı Taksim'de kutla-
mamak üzere kurulmuş bir "plat-
form"un neresi "devrimci"? Ya da kitle-
leri burjuva sendikacıların peşine tak-
makla devrimciliğin ne alakası var? Sarı
olan bir nesneyi sırf kavramların gücüyle
kırmak mümkün mü? Oportünistlerin
yapmaya çalıştıkları şey tam da budur.
Kavramların gücüne sđđünarak kendi ger-
çek sarı renklerini gizleyebileceklerini
sanıyorlar.

Burjuva sendikacıların beyaz bayra-
đıyla oportünistlerin sarı bayrağı arasında
ton geđiŝini sağlayan bir ara renk daha
vardı. Sosyal reformistlerin rengi tanımla-
namayan bayrağ. Burada EMEP, ÖDP
gibi sosyal reformistler dahil her renk ve
her cinsten akım, çevre, grup vardı. Kısa-
cası, bu çok renkli manzarada her şey var-
dı bir şey dışında: Proletaryanın kırmızı bay-
rağı, devrimin yüreği... Bağka zamanlar-
da bir araya gelmesi asla düŝünülemez-
cek bu çok renli ve çok sesli koroyu bir-
leŝtiren, bir araya getiren zemin nedir di-
ye sorulsa verebilecekleri tek bir yanıt
var: 1 Mayıs'ı Taksim dışında herhangi
bir yerde kutlamak. Her yıl olduğu gibi
bu yıl da iŝci sınıfına, emekçilere, Kürt

halkına "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak
için bir araya geliyoruz" dediler ama uz-
laşmaları Taksim dışında herhangi bir yer
üzerinde oldu.

Kim Öncü Kim Artçı?

1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasının
önemini kimseye anlatmaya gerek yok.
Burjuva sendikacılar dahi Taksim'de ya-
pılacak kutlamaların önemini inkâr a cesa-
ret edemiyorlar. Oportünistler ve sos-
yal reformistler ise bunu herkesten daha
iyi biliyorlar. Her yıl "gelecek yıl mutla-
ka Taksim'deyiz" demeleri ya da yine
her yıl önce Taksim için bir araya gelme-
leri onların yeterince ele veriyor. Onlar an-
cak bu konudaki tutarsızlıklarını sergilen-
diği zaman "alan fetiŝizmi yapmamak la-
zım" demogojisine sarılıyorlar. Peki, ma-
dem Taksim'in önemini biliyorsunuz ne-
den orada değilsiniz sorusuna verdikleri
yanıt "sendikalar ve kitleler Taksim'e
gitmiyor" dan ibarettir.

Sosyal reformistlerle oportünistlerin
sapla samanyı karıştırdıkları yer de işte bu-
rası. Çünkü hepsi de öncü olduklarını id-
dia eden bu çevreler böyle bir yanıtla bi-
rincisi, kitlelerin önünde değil, arkasında
yürüdüklerini; ikincisi ve daha vahim o-
lanı burjuva sendikacılara öncülük mis-
yonunu altın tepside ikram ettiklerini ve
bu öncülüğde bir itirazlarının olmadığını i-
tiraf etmiş oluyorlar. Burjuva sendikacı-
lar Taksim'e gitmiyorlar diye Taksim'e
gitmemek; bunun yerine onların gittiği
yere gitmek bağka hangi anlama gelir?
Burjuva sendikacıların 1 Mayıs'ta Tak-
sim'e gitmek istemedikleri doğru. Ama
bu zaten onların burjuvaziye hizmet, gö-
revinin bir parçası ve varlık nedenlerin-
den biri değil mi? Öyleyse için doğasına

uygun bu durum karşısında sızlanmak ni-
ye ve ne işe yarar? Öncünün rolü sendika-
ların, hele de aşıl görevleri burjuva sınıfı
hizmet olan burjuva sendikacıların peşin-
den gitmek midir? Hangi demogojiyle
gizlenirse gizlensin, sosyal reformistlerle
oportünistlerin yaptıkları budur. 1 Ma-
yıs'ın Taksim'de kutlanmasının sınıf sa-
vaşı açısından önemi bilindiği halde sen-
dikalar Taksim'e çıkmıyor diye bundan
vazgeçmek ve sendikaların gittikleri yere
gitmek onların -en azından bu önemli
meselede- öncülüğünü kabul etmek, on-
ların kuyruğunda sürüklenmektir.

Komünist öncülük ise tersini yapma-
yı gerektirir. Komünist öncü, bu iddiasına
uygun davranmak istiyorsa, proletaryanın
sınıf çıkarları neyi gerektiriyorsa, sınıf
savaşında proletaryayı ileri taşıyacak
politika neyse onu yapmaya geçirir ve sen-
dikaları da oraya sürüklemeye çalışır. E-
đer somut durumdan hareketle söyleye-
cek olursak, proletaryanın sınıf çıkarları,
devrimin çıkarları 1 Mayıs'ın Taksim'de
kutlanmasını gerektiriyorsa "öncü"lük
iddiasında olanların da bunu yapmaları
ve sendikaları peşlerinden sürüklemeye
çalışmaları gerekirdi. Bu güne kadar bu
devrimci ilkeye uygun hareket etme cesa-
reti ve onuru sadece Leninist Partiye ait
oldu.

"Kitleler Taksim'e gelmiyor" iddia-
sına gelince... Bu konuda da sosyal refor-
mistler ve oportünistler gerçekleri ters-
yüz ediyorlar. Gerçekte 1 Mayıs için Tak-
sim'e gelmek istemeyen "kitleler" değil,
ama kitleleri Taksim'den uzaklaştıranlar
bizzat bu sosyal reformistler ve oportü-
nistlerdir. Kendileri değil mi her sene sa-
yım memuru gibi oturup insanları tek tek
sayan sonra da "biz bu yıl bu kadar kitle-

yi Kadıköy'e getirdik'' diyenler. ''Merdi Kıpti secaat arz ederken sirkatin söyler'' sözü bu adamlara ne kadar güzel uyuyor. Durum böyle değil de kendilerinin iddia ettikleri gibi olsaydı kitleleri yatıştırmak için her sene ''bu yıl olmadı ama gelecek sene yemin billah Taksim'deyiz'' yalanına ihtiyaç duymazlardı.

Gerçek durum budur: Özellikle sınıf bilinçli, devrimci ruhu canlı, devrimci mücadele isteği güçlü işçilerde, devrimci gençlikte ve devrimin diğeri taze güçlerinde devrimde ısrarın bir ifadesi, bir göstergesi olarak 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama isteği son derece güçlüdür. Bu istek kendini o kadar güçlü hissettiriyor ki, DİSK yönetimi dahi ''gelecek yıl Taksim'deyiz'' deme ihtiyacı duyuyor. İşçi sınıfıyla devrimin diğeri güçlerinin devrimci eyleme duydukları istek ve edilimi yatıştırma çabasıdır bu. Kaldı ki, ''Kitleler Taksim'e gelmek istemiyor'' iddiası doğru olsa bile öncülük iddiasındakiilerin bundan çıkarmaları gereken sonuç sendikaların kuyruğuna takılıp Taksim'den vazgeçmek olamazdı. Komünist öncülük, kitlelerin geri edilimlerine boyun eğmeyi, o edilimlerle uzlaşmayı değil, o edilimlerle mücadele etmeyi, değiştiren dönüştürmeyi gerektirir. Demek ki, kendi iddialarının doğruluğu bile bu adamların ''öncü'' değil artçı, devrimci değil uzlaşmacı olduklarını kanıtlamaya yarıyor.

Sadece Leninist Parti, bu güne kadar ısrarla sürdürdüğü politikalarla kitlelerdeki devrimci ruhu, devrimci eyleme duyulan istek ve edilimi canlı tutmaya çalıştı. Burda elde edilen başarı tartışılmazdır. Taksim'de ısrarın oportünistler, sosyal reformistler ve hatta DİSK gibi ''devrimci'' etiketini hala taşıyan burjuva bir sendikaların üzerinde nasıl bir etki yarattığını anlamak için geçen yılın ''Taksim'' tartışmalarını hatırlamak yeter. Bu adamların Perinçek'in bayrağı arkasında Taksim'i cümbür-cemaat terk ettikleri 1992'den bu yana Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğu unutulmazdı ve bugün artık herkes bu konuda hemfikir olmuşsa bu, Leninist Parti'nin başarısı olmuştur. Öncü, doğru olanı, doğru bildiğini yapma

cesaret ve cüretine sahip olana denir, burjuva sendikacıların ardından sürüklenene değil.

İç Savaş Ayrıştırıyor

Bu yılın 1 Mayıs'ı geçmiş yıllardan farklı olarak devrim ile karşı devrim arasındaki saflaşmayı biraz daha netleştirdi; bu iki kamp arasındaki renklerin tonları biraz daha belirginleştirdi. Her yıl görmeye alıştığımız sarı 1 Mayıs ile kırmızı 1 Mayıs dışında bu yıl sosyal hareket renklerini artık gizleyemez hale gelen grupların 1 Mayıs'ına da tanık olduk. Düne kadar sarı 1 Mayıs içinde oportünist ve sosyal reformistlerle birlikte hareket eden TKP-SİP ile Perinçek denen adamın guruğu bu yıl, devletten gelen talimata uygun olarak, UKH güçlerinin varlığını gerekçe göstererek ayrı mitingler yaptılar. Aslında TÜRK-İP de devletten gelen talimata uygun olarak 1 Mayıs'ı salonlara hapsedme kararıyla ancak son anda bunun ters tepeceğini hesaplayarak vazgeçti.

Üzerinde durulması gereken nokta, bu adamların ayrı miting yapmaları değil, ayrı miting için gösterdikleri gerekçelerdir. UKH güçlerinin varlığını ayırma gerekçesi olarak göstermeleri sosyal hareketin birlik devrimin etkisiyle olgunlaştığını, faşist devletin sol içindeki uzantılarını artık ayrı durmaya yönelttiğini gösteriyor. Sarı 1 Mayıs'tan bu ilk kopma iç savaşın sarı platformu giderek ayrıştırıcı ve varlığına son verediğini gösteriyor. Çünkü açık ki, iç savaşın biddeti ara yerde kalanları, ara tonları devrim ile karşı devrim arasındaki kutuptan birinde net biçimde yer almaya zorluyor.

Devletin talimatıyla hareket edenlerin sarı 1 Mayıs'tan ayrılmaları sosyal hareketin tehlikesinin bu platformdaki mevcudiyetine işaret ediyor. Bu tehlikeden korunmak ancak Leninist Parti'nin temsil ettiği Kırmızı 1 Mayıs'a katılmakla mümkün olur. Ya Enternasyonal'in, 1 Mayıs marşının yankılandığı, kırmızı bayrağın dalgalandığı Taksim 1 Mayıs Alanı'nda olunur ya da Türk bayrağının altında İstiklal marşının, Mehter marşının söylendiği yerde olunur. Bu konuda sınıf bilinçli öncü devrimci işçilere önemli gö-

revler düşmektedir. Sınıf bilinçli öncü işçiler iki yıl önce koydukları tavır ve aldıkları kararlar 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanması için ''öncü'' iddiasındaki hareketler üzerinde, yine bu hareketlerin sevindikleri tabirle, güçlü bir ''basıncı'' uygulamışlardır. Oportünist hareketleri uzlaşmacı batağından, hatta sosyal hareketin tehlikesinden koruyacak olan da bu ''basıncı''dır. Devrimci öncü işçilerin Taksim 1 Mayıs Alanı'nda ısrar etmeleri hala devrimci bir yan taşıyan hareketleri burjuva sendikaların kuyruğundan kurtarabilir. Oportünizmin özelliği devrimci proletarya ile burjuvazi arasında yalpalayıp durmaktır. Onları bu yalpalamadan kurtarıp devrim saflarına kazanmanın yolu sınıf bilinçli öncü işçilerin kararlı duruşudur.

Bu durum 1977 katliamının 30. yıldönümüne denk gelen önümüzdeki yıl daha da önem kazanacak. 77' katliamı komünizme özlemine dev gövdesiyle gösteren proletaryaya burjuvazinin kanlı yanıtı idi. Proletaryanın devrim tarihi katliamın öncesi ve sonrasıyla hep kanla yazıldı. Devrimci öncü işçiler bu tarihe sahip çıkmadan, bu tarihi savunmadan proletaryayı zafere taşıyamazlar. Geçmişinden koparılmış, tarih bilinci yok edilmiş bir sınıf nasıl zafer yüzü görebilir ki? Bu nedenle özellikle devrimci öncü işçiler yani sınıfın en ileri kesimi gelecek yılın 1 Mayıs'ına tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle hazırlanmalı; 1 Mayıs'ı 1 Mayıs Alanı'nda; burjuvazinin katliam yaptığı yerde kutlamak için kolları sıvmalıydır. Burjuvazi, suçu işlediği yerde çarpılmalıdır; başka yerde değil.

Bu bir meydan okumadır ve bu meydan okumanın devrim güçleri için yaratacağı moral güç paha biçilmez değerdedir. Gelecek yılın 1 Mayıs'ında proletaryanın kırmızı bayrağı Leninist Partiyle birlikte öncü devrimci işçilerin ellerinde Taksim'de dalgalanmalıdır. Bu nedenle Leninistler, önümüzdeki 1 yıl ''1 Mayıs yılı'' olarak ilan ediyor ve bugünden hazırlıklara giriyorlar. Buradan bir kez daha haykırıyoruz: Katliamın 30. yılında 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e!

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR Serpil Cabadan Ölüm Orucu Eylemi'nin 319. Gününde

Fatma Koyupınar'ın eyleminin 354. gününde ölümsüzleşmesinden sonra Ölüm Orucu Eylemi, yeni katılımlarla sürüyor. Tekirdağ 2 no'lu F Tipi zindanından Mustafa Tosun, Sincan 1 no'lu F Tipi zindanından Kamil Karataş ve Uşak E Tipi zindanından Sevgi Saymaz, 1 Mayıs tarihinde Ölüm Orucu'na başladılar. Yine Adana'da daha önce Kürkçüler E Tipi zindanında Ölüm Orucu Eylemi yapan ve zorla müdahale sonucu sakat kalan iki çocuk annesi Gürcan Görüroğlu 5 Mayıs tarihinde Ölüm Orucu'na başladı. Gürcan Görüroğlu yaptığı basın açıklamasında "bütün anneler başta olmak üzere, halkın diyen, kendine 'duyarlıyım', 'demokratım', 'yazık bu gençler ölmesin artık' diyen herkesin desteğini bekliyorum" dedi.

Serpilimiz ise bugün eyleminin 319. gününde ve "tüy kadar hafif / tarih kadar ağır" bedeninde devrimini taşıyor. Serpilimiz eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Kıyıklar F Tipi zindanında Ölüm Orucu eylemini sürdüren Peyhmuz Poyraz, bugün eyleminin 153. gününde.

Ve dışarıda "direnip evi"nde Ölüm Orucu Eylemi'ni sürdüren Av. Behiç Açıç bugün eyleminin 36. gününde.

Onlar eriyen bedenlerinde devrimi büyütmeye devam ediyorlar. Tarihin en güzel yerinde son sözü söylemek için umutla, inançla, kararlılıkla yürümeyi sürdürüyorlar.

Devrim yürüyüşü hiç durmayacak. Zafere Kadar Daima.

"Yürüyüşün Devam Ediyor... Her Gününde Bizlere Güç Vererek..."

Canım, canımın içi yoldaşım,

Günler bazen çok hızlı bazen çok yavaş gidiyor. Geride bıraktığın üçyüz günde, kimi zaman yakından, kimi zaman uzaktan izledim hep seni... Seni yaşamaya, seni anlamaya çalıştım. Eylemin sıcaklığını seninle yaşadım, yaşıyorum. Eyleminin kararlılığı, inancı gözlerinden, yüreğinden taşıyana, bizlere... Bu üçyüz gün seninle aydınlandım. Doğadaki her canlıyı yaşamayı için çırpınan bedenim üçyüz gündür ayakta... 300 gündür, için içine sığınmıyorsana (eylemin her aşamasında) yerinde durmamaklığın, heyecanımdan hiçbir şey eksilmedi, aksine.

Dışarıda her yaprak kıpırdadığında hissettin tüm benliğimde. Doğadaki, toplumdaki her kıpırdanış sende vücut buldu adeta... Bedenindeki adımlar sözler uçup gidiyor göçmen kuşların gördüğün anda, yaşamın onların kanatlarında sanki... Cenazelerine sahip çıkan Kürt halkının savaşlarında

bedenin onların yanındaymışçasına hareketleniyordu... Bir çiçeğin susuz kalışını seni heyecanlandırıyor, yorgunluğunu bir kenara atıp hemen sulamaya kalkıyordun. Senin yaşamın çiçekle, kuşla, sokaklardaki dağlardaki savaşlarında, fabrikalarda, işçi eylemlerindeydi. Sınırları aşır Fransa'nın sokaklarında grevlerde, gösterilerdeydin. 300 gündür dimdik ayakta oluştun, yaşayan tüm canlıların yaşamına katılman, ezilen halkların, işçi sınıflarının arasında olmandan kaynaklıydı. Elbette sadece bunlar değil, yoldaşlarınla da yaşadım, yaşamını yaşamlarına kattım, yaşamlarını yaşamına kattılar...

Yürüyüşün devam ediyor. Her gününde, her anında yeni zaferler taşıyarak, bize, bizlere güç vererek... Yaşamına, yaşamlarınıza katmış olduğun her şey için teşekkürler... Edilmeyen başın, yoldaşlarına, savaşçılarına olan bağlılığın, gözlerinin aydınlığıyla bizlere ulaşıyor. Alından öperim...

Yoldaşın...

DETAK'a ulaşmak için e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

FATMA KOYUPINAR ÖLÜMSÜZDÜR

Onlar; devrimi tüy kadar hafif tarih kadar ağır bedenlerinde büyütüyorlar... Ölüm Orucu eylemi, ölümü hiçe sayanlarla ilerliyor.

Gebze zindanında Ölüm Orucu eylemini sürdürürken tahliye edilen ve daha sonra eylemini dışarıda sürdüren Fatma Koyupınar 27 Nisan günü, eyleminin 354. gününde ölümsüzleşti.

28 Nisan günü sabah saatlerinde, Fatma Koyupınar'ın cenazesi Ölüm Orucunu sürdürdüğü Dışli'deki direniş evinin önünde yapılan törenle Adli Tıp Kurumu'na götürüldü. Biz de, Mücadele Birliği Platformu olarak, siper yoldaşımızın ölümsüzleştiğini duyar duymaz, Dışli'deki direniş evine, oradan da Adli Tıp Kurumu'na gittik. Sabah saatlerinden ölene kadar Adli Tıp Kurumunun önünde ellerinde "Fatma Koyupınar Ölümsüzdür", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartlarıyla, yoldaşları ve siper yoldaşları olarak, sloganlarla, marşlarla bekledik. Saat 13:00 gibi Fatma Koyupınar'ın cenazesini Adli Tıp'tan sloganlarla Bağçılar Cemevine uğurladığ. Orada bulunan kitle de otobüslerle Bağçılar Cemevi'ne gitti.

Bağçılar Cemevi'ne geldiğimizde pankartlar açılış sloganlar ço-

Fatma Koyupınar, zindan katliamlarının yapıldığı 19 Aralık 2000 tarihinde Çanakkale zindanındaydı. 9 Mayıs

2005'te Gebze M tipi zindanında ölüm orucuna başladı. 10 Mart 2006 tarihinde tahliye oldu. Eylemine dışarıda önce Küçük Armutlu'da, sonra yine ölüm orucunda olan Avukat Behiç Aşçı'nın Dışli'deki evinde devam etti.

27 Nisan günü ölümsüzleşen Fatma Koyupınar, kendi isteği üzerine Antep'te güneşpe uğurlandı.

29 Nisan Cumartesi günü sabah 10:00'da bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak Düztepe'deki evlerine gittik. Fatma Koyupınar'ın ailesini ve annesi Cennet Ana'yı kucakladığ. "Mücadelesi Mücadelemizdir" dedik. 4 ay önce hembire olan kızının, rahatsızlığı nedeniyle kaybeden Cennet Ana'nın yüreği daha bir yanıkty, öfkesi daha büyüktü. Saat 11:00'de zılgıtlarla, sloganlarla geldi siper yoldaşımız. Evlerinin avlusunda bir süre sloganlar arasında sarılanlar, öpenler oldu.

Bir süre sonra evin önünden cemevinin önüne kadar yüründü. Yürüyüş sırasında en önde Fatma Koyupınar omuzlarda taşınıyordu. Ardında analar... "Fatma Koyupınar ölümsüzdür - TAYAD'ly Aileler" pankartı ardında 500 kişı yürüdü. Yürüyüş

kulu bir şekilde atılmaya başlandı. Fatma Koyupınar'ın yoldaşları ve siper yoldaşları onun gülen resmini onurla taşıyorlardı ellerinde... Saat 16:00'ya kadar cemevi önünde beklendikten sonra kortejler oluşturuldu ve Fatma Koyupınar'ın cenazesi kadın yoldaşlarının omzunda cemevinden çıkarıldı. "Fatma Koyupınar Ölümsüzdür", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" sloganları epliğinde yürüyüşe başladı ve yaklaşık yarım saat sonra Yenimahalle'ye geldi. Buradan Fatma Koyupınar'ın cenazesi toprağa verilmek üzere ailesinin bulunduğu Antep'e gönderildi. Fatma Koyupınar Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen 122. savacıydı...

**FATMA KOYUPINAR ÖLÜMSÜZDÜR!
YAPASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK ZAFERE KADAR!**

FATMA KOYUPINAR'I GÜNEŞPE UĞURLADIK

boyunca "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Fatma Koyupınar Ölümsüzdür", "Sonuna Sonsuza Sonuncumuza Kadar Direneceğiz", "Yaşasın Siper Yoldaşımız" sloganları atıldı. Cemevinin önünde polislerle kısa süreli bir gerginlik yaşanmasının ardından Fatma Koyupınar Morga bırakılarak evin önüne geri dönüldü. Cemevinin morgunun önünde ise nöbetleşe duruldu.

İstanbul başta olmak üzere diğer illerden gelenler oldu. Almanya'dan akrabalarının da gelmesinin ardından saat 15:30'da araçlarla Yeşilkent Mezarlığı'na gidildi. TAYAD'ly bir babanın yaptığı konuşmanın

ardından Fatma Koyupınar toprağa verildi. Ardından yine TAYAD'ly bir arkadaş hazırlanan açıklamayı okudu. Açıklamada tecridin kaldırılması talebiyle Ölüm Orucunun sürdürüldü, tecrit zulmünün ve ölümlerin sorumlusunun AKP ve onun Adalet Bakanı olduğu söylendi. Sorunun çözülmesi için Başbakanlık'a ve Adalet Bakanlığında defalarca gidildiği "Fatma Koyupınar ölmesin" denildiği belirtildi.

Mezarbağında Mücadele Birliği'nden bir arkadaş bir gece önce bir içi-çairin Fatma'nın haberini aldıktan sonra yazdığı bir şiiri okudu. Mezarbağındaki anma "Bize Ölüm Yok" Marşı ile sona erdi.

4 Mayıs 2006'da ise TAYAD'ly aileler Antep İnsan Hakları Derneği'nde Fatma Koyupınar ile ilgili bir Başın Açıklaması yaptılar. Başın açıklamasında Fatma Koyupınar'ın ailesi, mezara bırakılan fotoğraf ve duvağın her gün alındığını, bunun ahlaksızlık olduğunu söylediler. Ayrıca açıklamada "Mezarlıkta görenler bunu jandarma ve sivil polislerin yaptığını belirttiler" denildi.

**ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!
YAPASIN SİPER YOLDAŞLARI!**

Antep Mücadele Birliği Platformu

HALKIN DENİZİ

DENİZLEŞEN HALKLA

ANKARA'DA BULUŞTU

Geçen sene "darağacında üç fidan", Deniz, Yusuf ve Hüseyin yoldaşları Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda anmıştık. Binlerce insanın katıldığı etkinliğimiz ile herkese Denizlerin mirasını taşıyıcıları olduğumuzu göstermiştik.

Bu sene de Denizleri Ankara'da onlara yarayan bir mitingle anmak için kolları sıvadık. Bir yandan 1 Mayıs çalışmalarını yürütürken bir yandan da 6 Mayıs mitingine hazırlandık. "Halkın Denizi Denizleşen Halkla Ankara'da Buluşuyor" diyerek aydın ve sanatçılarla konuştuk. Birçok tanınmış aydın ve sanatçının imzasının olduğu ilanlarımızı gazetelerde yayınlattık. Bir yandan da afiş, pul ve çadır broşürlerimizle insanlara ulaşmaya, idam edilip lenenler için miting düzenlenecek ilk miting insanları çağırma başladık. Pankartlarımızla halklarımızı Denizleşmeye çağırdık. Afiş çalışmalarını sırasında birçok kez gözaltına alındık. Yıllık kitelli' de olduğu gibi polislerin silahlı saldırısına maruz kaldık; ama yine de dilimizden "Kalmaya da yüreklerimizden bakma / namluya sürecektir kurbanımız / Yine de ihtilal yangını / özgür savaşı / Denizlerin yıkılmayan yoldaşları olacak" dizelerini dübümedik. Ve yoldaşlarımıza layık olabilmek için çalışmalarımızı aralıksız sürdürdük. Proletaryanın kıyılı bayrağını 1 Mayıs'ta Taksim'de dalgalandıracağımız zaman uğradığımız saldırı ve gözaltılarda bizi yıldıramadı. Gözaltından çıktığımız gecenin sabahında 6 Mayıs afişlerini yapmaya başladık. Yine gözaltına alındık, yine hakaret ve tehditlere maruz kaldık ama Denizler gibi dur durak bilmeden ileri atıldık...

Çalışmanın bir ayağı da Ankara'da örüldü. Burada bulunan devrimci, demokrat kurumlara görüldü. Anma ve miting çağırışı yapıldı. Burada her sene Denizleri anmak için oluşturulan platforma ortak anma konusunda anlaşma sağlanamadı. Son tahlilde farklı saatlerde anma yapma konusunda anlaşıldı. Ve ön-

ceden duyurusunu yaptığımız doğrultuda çalışmalarımızı hızlandırdık. ODTÜ ve Hacettepe Üniversitesi'nde broşürlerimizi dağıttık, pullarımızı yaptık. ODTÜ ve Hacettepe'nin toprağı, yeniden Denizlerin yoldaşlarının ayak sesleriyle işlendi. Ankara'nın gecekondu semtleri afişlerle donatıldı. Nato Yolu'ndan Yıkıcı'ye kadar her yerde Halkın Denizi Denizleşen Halkla ulaştık. Tek tek görüştüğümüz demokratik kurum ve kişiler, destek dileklerini iletiler. Kitabevlerinde broşürlerimiz standlarda yerini aldı. Yüksel Caddesi'nde ard arda iki akşam Ankara'nın işçileri, emekçileri, aydınları, öğrencileri miting çağırışını dinlediler; broşürleri alıp okudular.

Ve anma günü yaklaştıkça bizim heyecanımız da büyüdü. Otobüslerin hareket noktalarında son gün broşür dağıtımını yapmaya devam ettik ve il dışından gelen yoldaşlarımızla birlikte Karşıyaka Mezarlığı'na, Denizlerin, Mahirlerin ölümsüzlük yatağına doğru hareket ettik. Bize yol boyunca devrimci marşlarımız

ve parklarımızı eşlik etti. Büyük devrimci önderlerimizin mezarlarının başına gediğimizde hepimizin heyecanı doruğa çıkmıştı. Hemen pankartlarımızı açtık. Bayraklarımızla mezarlık bir anda kıyılı kesti. Antep'ten yoldaşlarımız için getirilen gülleri onların başucuna koyduk özenle: sloganlarımızı çınlamaya başladığı bir anda "Deniz Yusuf İnan Savaş Devam", "Yıldızlar Bizi Yıldırılmaz", "Denizlerin Yolunda Leninist

Saflara", "Halkın Denizi Denizleşen Halkla Yürüyor İktidara" saat tam 12'de THKO'nun yidiit önderleri Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların başında anmamız başladı. "Denizlerimizle Yürüyoruz / Mücadele Birliği Platformu" imzalı üzerinde Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşların, 13 Mart Savaşçıların ve Sibel, Aysun, Murat yoldaşlarımızın resimlerinin olduğu pankartımız ve Devrimci İşçi Komitelerinin üzerinde Deniz'in resminin olduğu "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadelisi" pankartı sımsıkı kucaklaştık Deniz-

leri. Programın sunusunu yapan Ayşin Sanat Merkezi'nden Songül Yücel, Mücadele Birliği Platformu adına konuşmasını yapmak üzere Yılmaz Ekşi'yi çağırdı. İlk olarak Yılmaz yoldaşımız "Halkın Denizi Denizleşen Halkla, Merhaba" diyerek başladı kitleye hitaben konuşmasına "34 yıl sonra halkın denizini denizleşen halkla buluşturuyoruz" dedi. "Bu ülke sancısı içinde kıvrılıyor: Açlık, işsizlik, sosyal ve ahlaki yıkım had safhada. Bu ülkeyi kurtaracak olan Demokratik Halk Devrimi ve İktidar olacak. Biz Mücadele Birliği Platformu olarak, Denizlerin bize bıraktığı tarihsel mirası devrimci özüyle kavrayarak İhtilali ruhumuzla yaşatmaya çalışıyoruz. Ve diyoruz ki; Halkın Denizi Denizleşen Halkla Yürüyor İktidara. Gün birlik olma, gün mücadeleyi yükseltme günü. Gün emperyalizme karşı, faşizme karşı, tekelere karşı iktidar hedefine yürüme günü. Deniz, hepimizi birleştirecek ve büyük bir okyanusa yol alıracak bir geminin kaptanıydı" diyerek sözlerini bitiren Yılmaz Ekşi,

Denizlerin yılmayan yoldaşları olduğumuzu anlatan bir de şiir okudu. Duyguların en çok yoğunlaştığı anda Denizler için saygı duruşuna geçildi ve “Ölenler dövülerek öldüler / güneşe gömüldüler / vaktimiz yok onların matemini tutmaya / akın var akın / güneşe akın / güneşi zaptedeceğiz / güneşin zaptı yakın” dizeleri hep bir ağızdan okundu. Daha sonra yılların mücadeleye vermiş olan Denizleri yakından tanıyan, araştırmacı-yazar Sevim Belli söz aldı. “Bana hayatının en kötü günü hangisidir? diye sorsalar Denizlerin idam edildikleri gündür derim” diyerek sözlerine başlayan Sevim Belli, “Denizler, Türkiye gençliğinin alın akıdır. Denizler, halkla içiçe geçmişlerdi... devrimci geçmişlerini inkar etmemişlerdi.” dedi. “Türkiye halkları denizleşmedikçe, onlar rahat uyumayacaklar” diyen Sevim Belli’den sonra İbrahim Mavruk söz aldı ve tarihi hep direnenlerin yazdığı söyledi. Spartaküsleri asanların, Denizleri asanların adını bugün kimsenin hatırlamadığını ama Spartaküsün ve Denizlerin adlarının yaşadığını vurguladı. Daha sonra Vefa yoldaşımız, Hasan Hüseyin’in, Acıy Bal Eyledik şiirini okudu. Şiirin “Ekilir ekin geliriz / ezilir un geliriz / bir gider bin geliriz / bizi vurmak kurtuluş mu?” bölümü hep birlikte söylendi. Yaşlı bir amca şiirden sonra gözyaşları içinde yoldaşımızın boynuna sarıldı. Daha sonra Vefa yoldaşımızdan önce yaşlı bir ana da Denizlerin mezarının başına oturmuş gözyaşları içinde “buraya gelmeyip nereye gidecem” diyordu. Her seneye geldiğini onları devrimci olduğu için geldiğini söylüyordu.

Biz mezarlık anımasının sloganlarımızla bitirdikten sonra içlerinde çeşitli parti, dernek vb.’nin olduğu platform anma yapmak için Denizlerin başucuna geldi. Onlar anımasını yaparken biz yolun bir kısmında pankart ve bayraklarımızla kortej halinde bekledik. Sonra aralıklarla Mahir ve Ulaş’ın mezarlarına gidildi. Bu sırada en çok atılan slogan “Yaşasın Devrimci Dayanışma” oldu. Daha sonra biz Mücadele Birliği Platformu olarak düzenli kortejimizle, sloganlarla Karşıyaka Mezarlığı’ndan ayrıldık. Ve miting alanına hareket ettik.

Miting alanına belli bir mesafeden pankart ve bayraklarımızla kortej halinde yürüye-

rek geldi. Alanda üzerinde Deniz’in “Devrim Ya Ruhunuzdur Ya da Hiç Bir Yerde” yazan devasa bir resmin olduğu pankart asıldı. Mücadele Birliği ve DTK pankartları alandaki yerlerini aldılar. Bir anda Abdi İpekçi Parkı kızla kesti. Dalgalandan kızla bayraklar ortaldı kapla-

Abdi İpekçi parkında 965 gündür oturma eylemini sürdüren TAYAD’lı aileler bizi alkışlarla karşıladı. ESP’li arkadaşlar pankartlarıyla mitinge katıldılar. Bu sırada yükselen “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganı Ankara sokaklarını doldurdu. Sunucuların mikrofondan yükselen “Denizlerin yılmayan yoldaşları. Hoşgeldiniz” anonsu ile miting programı başladı. Ve yüzlerce kişi aynı yürek vuruşuyla 34 yıl sonra ilk defa yapılan mitinge Denizler için saygı duruşunda bulundu; saygı duruşu sırasında Deniz’in mektubundan bir bölüm okundu. Saygı duruşundan sonra sunucuların zindandaki savaşçılara, Kürt Halkına, Filistin Halkına, Latin Amerika ve Dünya Halklarına gönderdikleri devrimci selamlar duyuldu mikrofondan. Daha sonra Mücadele Birliği Genel Yayın Yönetmeni Vefa Serdar geldi mikrofonu. Vefa Serdar “Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlar” diye selamladı kitleyi. “Merhaba halkın denizi, merhaba denizleşen halklarımız, merhaba yüreğinde denizleri büyütenler; merhaba yüreğinde Devrimi büyütenler, merhaba Devrim Bizim Biz Devrimiz diyenler” diyen Vefa yoldaşımız, burjuvazinin Denizleri “romantik isyankarlar” olarak göstermeye çalıştığını ama daradacında üç fidanın asla böyle anlamayacağını, onların devrim yangını yakmak üzere yola çıkmış militanlar olduğunu, parlamentarizme ve reformizme karşı zora dayalı devrimi öne çıkaran devrimci önderler olduğunu vurguladı. Deniz’in kendisine “Deniz nereden geliyorsun?” diye soran dönemin içişleri bakanına “Devrim yapmaktan geliyorum” dediğini, Deniz, Yusuf, Hüseyin’in her şeyden önce devrim yapmak gibi büyük bir iddiaya sahip olduklarını söyledi. Ve yine son sözlerinde Kürt ve Türk halklarının birlikte mücadele-

sinin altını çizdiklerini, tüm yapılarıyla devrim için nasıl savaşılması gerektiğini öğrettiklerini söyledi ve dünya üzerinde şimdi bir devrim yangınının yanmakta olduğunu, Latin Amerika’da, Fransa’da yoldaşların ayaklandığını, Filistin’de intifadanın, Kürdistan’da serhildanların yayıldığını söyledi. Şimdi hepimizin birer Deniz olması gerektiğinin altını çizen Vefa Serdar, devrim için savaşmak isteyen herkesi proletaryanın devrimci sınıf partisinin, Leninistlerin safına davet etti. Daha sonra DTK adına bir içiçi yoldaşımız söz aldı ve Denizlerin içiçi sınıfı ve emekçiler için ne ifade ettiğini anlattı. DÖB’lü bir yoldaşımız da Denizlerin genç yoldaşları olarak mücadeleyi yükseltme sözü verdi. Kürt Halkı adına Kürtçe bir konuşma yapan yoldaşımız da Kürdistan’da serhildanların geliştiğini, halkların özgürlüğü için denizler gibi mücadele etmek gerektiğinin altını çizdi. Yoldaşımızın konuşmasının türkçesi de okundu. Daha sonra uzun süredir Abdi İpekçi Parkı’nda zindanda süren Ölüm Orucu Eylemi’ne destek için eylemde olan TAYAD’lı ailelerden bir ana konuştu: ve Denizlerin mirasını bugün zindanlarda ve dışarıda direnenlerin sürdürdüğünü söyledi.

Daha sonra Ayrılmaz Müzik Grubu Emeğe Ezgi sahneye çıktı. Devrimci parkılarını Denizler için söyledi. “Deniz / Yusuf / Hüseyin / Kavgamızın bayrakları / Cüretine bin selam olsun senin” dizeleri Ankara’da çınladı. Emeğe Ezgi, birçok dilden söylediği güzel parkılarıyla mitinge gelenleri coşturdu.

Emeğe Ezgi’den hemen sonra, İbrahim dostumuz İbrahim Mavruk, sunucuların okuduğu “Her deniz bitimsiz bir sevda’nın bağlangıcı / Deniz bitmeyen özlere’nin kaynağı / Büyük kavgalara başlayanların bayraktarı” dizelerinden sonra çıktı sahneye. İbrahim Mavruk “Merhaba yoldaşlar, direnen halkın yitit yoldaşları hoş geldiniz. Yitit kararlı insanlar çağırır da ben gelmez miyim” diye başladı sözlerine ve “tarihi direnenler yazacak, tarih direnenlerin tarihidir” dedi ve Yönetim aldı şiirini okudu. Ve “Yaşasın Direnen Halklar”, “Yaşasın Gelecek”, “Yaşasın Halkların Yitit Yoldaşları”, “Yaşasın Sosyalizm”, “Yaşasın Umut” sözleriyle konuşmasını bitirdi.

İbrahim Mavruk’tan sonra türkülerini ve bilinen marşlarıyla Nurettin Güleç aldı sahneyi. “Dört Bir Yana Haber Salsam” ve “Oy Dere Kızıldere” parçalarını seslendiren Nurettin Güleç, halklar için Mahsunî’nin “Amerika Katil Katil”ini ve Mercan’da ölümsüzleşen 17’ler için bestelediği bir parkı okudu. Miting Nurettin Güleç’in ya da diğer arkadaşlarımızın parçaları epeyinde çekilen ve atılan sloganlarla son buldu.

En son sahneyi boydan boya kaplayan “Halkın Denizi Denizleşen Halkla” pankartı sökülürken, Ankara 34 yıl sonra Denizlerin “daradacında üç fidan”ın yoldaşlarına kucak açmanın haklı gururunu yaşıyordu.

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR DÜNYADA 1 MAYIS

KÜBA

Devrim Meydanı'nda toplanan 1 milyonun üzerinde kişiye seslenen Fidel Castro, ekonominin yüzde 12.5 oranında büyüdüğünü belirterek, Küba ekonomisinin biraz da ABD hükümetinin uyguladığı ticari ambargo sayesinde giderek güçlü duruma geldiğini söyledi.

Küba'nın, 2004'teki ekonomik büyüme oranının yüzde 5 olduğunu belirtiyor. Castro, 3 saatten fazla süren konuşmasında ironi yaparak, "*Tepekkürler Yanki imparatorluğu, çünkü sayenizde büyüdük, yeni ufuklara açılmamızı sağladınız*" dedi. Küba lideri, ekonominin hızlı büyümesinin hizmet ihracatı ve sağlıklı turizmdeki patlamaya dayandığını bildirdi.

ALMANYA

Göstericilerle polis arasında çatışma çıktı. Başkent Berlin'de onlarca kişi gözaltına alındı. Stuttgart kentinde 1 Mayıs kitlesel olarak, ortak platform adı altında Alman, Kürt ve Türk sol parti ve sivil toplum örgütlerinin katıldığı bir yürüyüşle kutlandı.

Mannheim kentinde 1 Mayıs, çok sayıda demokratik kitle örgütünün katılımıyla kutlandı. Mannheim Almanya Sendikalar Birliği (DGB) önünde saat 10:00'da bir araya gelen kitle, Markplatz'a kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Eyleme yaklaşık 1.500 kişi katıldı.

Almanya genelinde onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerde, sendikalar hükümet üzerinde baskı uygulanarak sosyal reformların hayata geçirilmesini istedi.

FRANSA

Ülke genelinde 110 gösteri düzenlendi. Onbinlerce kişinin katılımıyla 1 Mayıs gösterilerinde hükümetin sos-

yal politikaları protesto edildi. Başkent Paris'te de binlerce kişi yürüdü.

JAPONYA

Hafta sonundan itibaren başlayan 1 Mayıs eylemlerinde 240 bin kişi bir araya geldi. 1 Mayıs'ın tatil olmadığı Japonya'da eylemciler, Başbakan Junichiro Koizumi'nin liberal politikalarını protesto etti.

POLONYA

1 Mayıs eylemlerine yüzlerce kişi katıldı. Başkent Varşova'da İşçi Sendikaları Birliği'nin (OPZZ) merkez binası önünde toplanan eylemciler, parlamento binasına yürüdü.

Çok sayıda polisin izlediği eylemde "İşsizlik sona ersin" ve "Sosyal bir Avrupa istiyoruz" yazılı pankartlar dikildi.

Ülkedeki başka bir gösteride de yüzlerce kişi, Varşova sokaklarında kırmızı siyah bayraklarla Che resimlerini taşıyarak, kapitalizm karşıtı sloganlar attı.

YUNANİSTAN

Atina ve Selanik'te binlerce kişi 1 Mayıs'ı sokaklarda kutladı. Gösterilerde ABD'nin olası İran hareketini kınadı. 1 Mayıs gününe ayrıca Ege deniz işçileri ile metro ve otobüs çalışanlarının grevi damgasını vurdu.

BOSNA-HERSEK

İşsizler Sarajevo'da yeni seçimlere gidilmesi ve hükümetin istifasını istedi.

ENDONEZYA

Başkent Cakarta'da düzenlenen 1 Mayıs gösterilerine katılan on binlerce kişi, işçi haklarının genişletilmesi yö-

nünde slogan attı. Sendikalar, başkent dıyında Sumarta, Kalimantan ve Sulawesi adalarındaki ana kentlerde de gösterilere onbinlerce kişinin katılmasıнын beklendiğini duyurdular

BANGLADEP

1 Mayıs gösterisine katılan yaklaşık 5 bin tekstil işçisi, ABD ve AB'nin tekstil ürünlerine koyduğu tarifeleri kaldırmasını istedi.

FİLİPİNLER

Gösteri yasağına rağmen binlerce kişi sokaklara döküldü. Geçtiğimiz aylardaki 'darbe söylentileri' sebebiyle 1 Mayıs'a gergin giren Filipinler yönetimi, yapılacak tüm eylemleri yasakladı. Ancak sabahın erken saatlerinde yüzlerce kişi, yasağa rağmen başkent Manila'daki Başkanlık Sarayı'na yürüdü. Güvenlik güçleriyle protestocular arasında arbede çıktı.

KAMBOÇYA

Bbaşkent Phnom Penh merkezindeki gösteri yasağına rağmen yüz kadar işçi buraya girerek gösteri düzenledi.

BEYAZ RUSYA

Yaklaşık 2 bin kişi yürüyüp yaptı.

TAYLAND

Binlerce işçi, başkent Bangkok'taki hükümet binasına yürüdü. Göstericilerin, asgari ücretin yüzde 25 oranında artmasını istedikleri belirtildi.

KIRGIZİSTAN

Devlet Başkanı Bakiyev, yayımladığı bir mesajla halkın 1 Mayıs Bayramını kutladı. Mesajında, 1 Mayıs, Kırgızistan'da bu yıl da son yıllarda olduğu gibi işçi sınıfının mücadelesine günü yerine adanmış olarak barış ve gençlik bayramı niteliğinde kutlanıyor.

RUSYA

Ülke genelinde 1,5 milyon kişi 1 Mayıs kutlamaları için sokaklara çıkarken, Moskova'da sendikaların düzenlediği yürüyüş yaklaşık 30 bin kişi katıldı. Kırmızı Meydan'da Sta-

lin resimlerinin taşıdığı kutlamalar sosyalizm özleminin somut ifadesi oldu..

Binlerce kişi orak çekiç bayrakları altında kırmızı meydana doğru yürüyüşe geçti. Rusya Birlik Komünist Partisi, sol partiler, işçi sendikaları ve bazı sivil toplum örgütlerinin ortak organize ettiği yürüyüş, Kırmızı Meydan'ın kenarında bulunan Devrim Meydanı'ndaki Marx'ın heykelinin önüne kadar devam etti.

Mitingde bir konuşma yapan Rusya Birlik Komünist Partisi Genel Sekreteri, Rusya'nın iki dünya savaşında bir enkaz gibi çıkmasına rağmen sosyalizmin ülkesini yeniden inşa edip ABD'ye kafa tutacak hale getirdiğini söyledi. Komünist lider "Bugün Rusya dünyada hak ettiği yerde değil" dedi.

Yüzlerce orak çekiçli komünizm bayrağıyla süslenen mitingde kısa bir konuşma yapan komünist öncü birlikleri adlı gençlik hareketi temsilcisi ise devlet başkanı Vladimir Putin'in Lenin'in mumyalanmış cesedini gömmek istediğini söyledi. Temsilci "böyle bir şey olursa Rusya'yı karıştıracadız" dedi.

ÇİN

1 Mayıs İşçi Bayramı bir haftalık tatille kutlanıyor. Çinliler, tatilin ilk gününü aileleriyle birlikte parklarda geçirdi.

ABD

Günlerdir tartışılan Göçmen Yasası, 1 Mayıs'ta Los Angeles'tan, New York'a milyonlarca kişinin katılacağı gösterilerle protesto edilecek. Protesto kapsamında milyonlarca kişi okullara ve işe gitmeyecek.

ABD, kaçak girişleri önlemek için Meksika sınırının üçte birlik kısmına 80 kilometrelik duvar örülmesini öngörüyor. Yasa ile kaçak göçmenlerin kamu hizmetlerinden yararlanması da yasaklanacak. ABD'de 7 milyon 200 bin kaçak göçmen var. Kaçak göçmenler ülkedeki iş gücünün yaklaşık yüzde 5'ini karılıyor.

"BİZ BUGÜNDEN ÖNÜMÜZDEKİ BİR YILI '1 MAYIS YILI' İLAN EDİYORUZ"

1 Mayıs günü Taksim Meydanı'nda miting yapmak isteyen Mücadele Birliği Platformu üyelerine tahammülsüzce saldıran polis, bu alanın işçi ve emekçilere tamamıyla kapalı olduğunu bir kez daha gösterdi. Biber gazı ve joplarla kitleye vahşice saldıran polis, saldırılarını otobüslerde de sürdürdü. Gözaltına alınan 34 kişi Gayrettepe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü.

2 Mayıs günü Halıçözü'ndeki Beyoğlu Adliyesine getirilen 30 kişi keyfi bir

şekilde saatlerce bekletildikten sonra hakim karışına çıkarıldı ve tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Konuya ilişkin 3 Mayıs günü İstanbul YHD' de bir basın açıklaması yapmak isteyen Platform üyelerini yine polisler bekliyordu.

YHD'ye giden iki sokak polislerce abluka altına alınmıştı. Mücadele Birliği Platformu'nun

yaptığı açıklamada; "...Burjuvazinin bize saldırısının şiddetinin asıl kaynağı, bizlerin her zaman uzlaşmaz bir tavır sergilemiş olmamızdır. Biz Leninistler; tüm politikalarımızda sınıf uzlaşmazlığına temel alıyoruz. Her 1 Mayıs'ta Kıyıl Meydan'da oluğumuz bu tavrın somutlaşmış halidir.

Biz daha mitingi yeni bahşatmıştı ki, etrafta insanlar toplanmaya bahşamışlardı ki, polis gaz bombaları ve coplarla azgınca saldırı. Birçok arkadaşımız yerlerde sürüklendi, kaldırımlara çarpıldı. İlkence,

bütün basın gözleri önünde otobüste de sürdü. Daha sonra götürüldüğümüz Gayrettepe Polis Karakolu'nun daha girişinde en ağır hakaretlerle saldırıya uğradık, darp edildik. Üzerimizden elbiselerimiz yırtılarak çıkarıldı; cinsel tacize ve küfürlerle maruz kaldık. Kafalarımız duvarlara vuruldu. Saatlerce hakaretlere maruz kaldık. Polis, koruduğu sermaye sınıfının tarihsel kınıyla proletaryanın temsilcilerine saldırıyordu. Bizim kararlı tutumumuzda onları çileden çıkartan. Her sene 1 Mayıs Alanı'na Taksim Meydanı'na çıkmaktaki kararlı tavrımızdır.

... Buradan bir kez daha haykırıyoruz: Biz bugünden, önümüzdeki 1 yıl '1 Mayıs Yılı' ilan ediyoruz. 2007 1 Mayıs'ında, katliamın 30. yılında yine Taksim Meydanı'nda olacağız. Tarih bilincimiz ve öfkemizle yine proletaryanın Kıyıl Bayrağına 1 Mayıs Alanı'nda dalgalandıracaktır. Çünkü Taksim onurdur, çünkü Taksim devrimdir. Çünkü Biz Devrimiz Devrim Biziz' denildi.

Daha sonra açıklamaya katılanların gözaltı süresince yaşadıklarını dile getirmeleriyle basın açıklaması sona erdi.

Denizleri Anma Afiflerine Gözaltı

Mücadele Birliği Platformu'nun Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan, Hüseyin İnan'ın idam edilmişlerinin 34. yıldönümünü, mezarları bahşında anmak için Ankara'da düzenleyeceği miting hazırlıklarına saldırılar sürüyor.

4 Mayıs 2006 günü, Ankara'da yapılacak olan mitinge çadırlı afiflerini yapanlar, Ankara ve İstanbul'da polis tarafından saldırıya uğradı.

Ankara'da Okan Çil ve Mithat Kavak; İstanbul İkitelli'de de Sevda Aydın ve Mesut Aydın öde saatlerinde gözaltına alındı. Akşam saatlerinde de İkitelli'de 6 Mayıs afifleri asanlar, polislerin kurbanlarına hedef oldular. 3 kişi, zorla polis aracına bindirilmek istenmelerine karşı koyarken, olay yerine gelen yunus polislerin açtığı ateşe maruz kaldılar. İki kişi gece geç

saatlerde serbest bırakılırken, bir kişi de hakkında gıyabi tutuklama kararı olduğu gerekçesiyle ertesi gün Ümraniye Adliyesi'ne çıkarıldıktan sonra serbest bırakıldı. 5 Mayıs günü yine Ankara'da afif asarken Okan Çil, Mithat Kavak ve Alev Oral gözaltına alındı ve akşam saatlerinde para cezası kesilmek suretiyle serbest bırakıldılar.

Denizlerden duyduğu korkuyu, birbirinden uzak mezarlara gömmekle gösteren burjuvazi, on yıllar sonra hala onların isminden ve onların mirasçısı olan Leninistlerden korkuyor, korkusunu, yasal afif asan leninistlere güpegündüz kurbanlar yağdırarak gösteriyor.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DENİZ YUSUF İNAN SAVAĞA DEVAM!**

SİBEL YOLDAĞ YAPIYOR LENİNİSTLER SAVAPİYOR

Tarih devrim için ödenen tüm bedelleriyle birlikte yaratılan kahramanlığın hepsini kaydetti ve kaydet-

çin çok şey yaptı. Yine, zafer için girdiği Ölüm Orucu Eylemin'de ölümsüzleşerek geriye kalanlara her saniyesi örnek alın-

meye de devam ediyor. Tıpkı 22 Nisan 2001'de olduğu gibi... 22 Nisan günü, bir komünist savaşçı daha zindanda Ölüm Orucu Eylemi'nde ölümsüzleşerek tarih sayfalarındaki o banlı yerini aldı.

Leninist Parti ideolojisini tüm yaşamı boyunca büyük bir gurur ve onurla taşıyan Sibel Yoldağ 19 Aralık katliamı sonrası Ölüm Orucu Eylemi'nin ilk gönüllülerindendi. Ve bu büyük onur kolektifi tarafından ona verildiğinde ilk sözlere şu oldu: "Ölüm Orucu Eylemine katılmayı Leninist olmanın doğal bir sonucu sayıyorum. Hiçbir şey Leninist olmaktan duyduğum onurdan daha büyük değildir" Devrim onların eriyen bedenlerinde büyüyor. Ve zamanın geldiğinde burjuvazinin kalbine o çelik yumruğunu indirecek.

Yoldağımız Ölüm Orucu Eylemi'nin 119. gününde 22 Nisan 2001'de ölümsüzleşti. Cenazesi Yıkıllı'nın işçi ve emekçileri tarafından, ideolojisi ve onuruna layık bir şekilde Yıkıllı sokaklarında omuzlarda taşındı. Yoldağımız kısa yaşamında parti ve devrimin zaferi i-

ması gereken komünist bir yaşam bıraktı ve Leninist Yoldağlarımızın bayrağı oldu.

Ölümsüzleşmesinin 5. yılında, bayraklaştıran yoldağımız anmak için Yıkıllı'da çeşitli etkinlikler düzenlendi. Bunların ilki 23 Nisan Pazar günü Yıkıllı Ekin Sanat Merkezi'nde gerçekleşti. Anma beklinde gerçekleştirilen etkinlik saat 13:00'da bugüne kadar ölümsüzleşen tüm devrim savaşçıları adına bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Sibel'imizin hayatını anlatan konuşmanın ardından yine Sibel'imizi anlatan bir slayt gösterimi yapıldı. Slayt gösteriminin hemen ardından da Leninist tutsak Ergül Çiçekler'in yazdığı bir şiir müzik eşliğinde tiyatro grubu tarafından sahnelenerek okundu. Daha sonra Ekin Sanat Müzik Topluluğu sahne olarak müzik dinletisi verdi. Türküler ve marşlar söylendi. Etkinlik Sibel'imizin mezarı başında anmaya, 1 Mayıs'ta Taksim'e, 6 Mayıs'ta Ankara'ya Denizlerin anmasına çağrı yapılarak sonlandırıldı.

Yıkıllı Ekin Sanat Merkezi'ndeki etkinlikten hemen sonra arabalarla Sibel Sürücü'nün mezarına gidildi. Yoldağımızın anısına mezarı başında 1 dakikalık saygı duruşu yapıldı. Daha sonra bir yoldağımız Sibelimizin mücadelede yitildiğini ve yaşamından bir kesiti aktardı. Anmada sık sık "Sibel Yoldağ Ölümsüzdür", "Sibel Yoldağ Yaşıyor Leninistler Savaşıyor", "Yaşamın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecektir Zafere Kadar" sloganları atıldı.

Daha sonra söylenen marşların ardından etkinlik sona erdirildi.

**SİBEL YOLDAĞ ÖLÜMSÜZDÜR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR
SÜRECEK ZAFERE KADAR!
YAPASIN ÖLÜM ORUCU
EYLEMİMİZ!
SİBEL YOLDAĞ YAPIYOR
LENİNİSTLER SAVAPİYOR!**

Mücadele Birliği Okurları

1 MAYIS'TA DEVRİMİN BAYRAĞINI YÜKSELTMEYE!*

Ezilen, sömürülen, kölelik altında tutulan bütün sınıfların 1 Mayıs'ı kutlu olsun!

Bu yılki 1 Mayıs'a, emperyalist kapitalist sistemin ekonomik ve politik krizinin derinleştiği bir ortamda giriyoruz. Dünya burjuvazisi, varlığının devamını dünya halklarına karşı sürdürülen savaşın daha fazla yaygınlaştırılmasında görüyor. Afganistan, Irak, İran, Suriye, Filistin ve Sosyalist Kore ile ilgili savaş planlarının anlamı budur. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi gibi, her biri ambargo, açlık, işgal, gözyaşı, katliam demek olan bir çok savaş ve saldırı planı devreye konmuş durumda.

Emperyalist kapitalist sistem ekonomik, politik ve tarihsel bakımdan son aşamaya gelmiştir. Tüm kapitalist ülkelerdeki ekonomik, politik ve polisiye baskının altında bu gerçek vardır. Kapitalizmin tüm tarihi süreçlerinden çok daha keskin, yıkıcı ve sosyalizmi zorunlu kılan yeni bir evreyedir.

Latin Amerika'da emekçi sınıfların estirdiği sosyalizm ve anti-emperyalizm rüzgarları Amerika kıtasını kasıp kavururken, Irak'ta, direniş savaşları karşısında işgalci güçler kaçacak delik arıyorlar. Irak halkları en güçlü emperyalist devletlere karşı tutkulu bir özgürlük mücadelesi yürütüyorlar. Afrika ve Asya'da emperyalizme karşı savaşlar buralarda sömürücülerin tahtlarını sallıyor.

Kapitalizmin beşiği sayılan Avrupa'da ise sınıf savaşları eski dengeleri alt üst ediyor. Dünya halklarına işgal, sömürü ve gözyaşı veren Avrupalı emperyalistler, "kendi" emekçi sınıflarına da daha fazla sömürü ve kölelik koşullarını dayatıyorlar. Avrupa'nın çeşitli ülkelerindeki grevler, gösteriler ve en son Fransa'da işçilerin ve gençlerin öğretici sokak gösterileri, kapitalizmin kalelerini Avrupa'da da sarsıyor.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da ise sınıflar mücadelesi iç savaş düzeyindedir. İşçi sınıfının her eylemi baskı ve polis

terörüyle karşılaşırken, Kuzey Kürdistan'da çocuklar bahta olmak üzere toplumun her kesimini hedef alan büyük bir katliam yapılıyor. Sadece bir ay içinde 10'u çocuk olmak üzere 50'den fazla insan öldürüldü, 700 kişi tutuklandı. Bu anda, 300.000 kişilik askeri gücünü Kürdistan'ın sınırlı bölgelerine yığmış olan faşist TC ordusu, tarihinin en büyük operasyonuna hazırlanıyor.

Kürt halkı ve ezilen sınıflar sermaye sınıfının saldırılarına, ayaklanmalarla ve giderek sertleşen eylemlerle karşılaşıyorlar. Devrimci güçlerin, proletaryanın ve Kürt halkının mücadelesi karşısında köpüye sıkışan düşman sınıf, sivil faşistler dahil olmak üzere bütün gücünü devrim üzerine salıyor.

Bu çetin mücadelede proletaryanın devrimci sınıf partisi TKEP/Leninist, "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı", "Zindanlar Yıkılsın, Tutuklara Özgürlük" bağlarıyla ve yürüttüğü mücadeleyle Türkiye ve Kürdistan'da devrim ve sosyalizm bayrağını yükseltiyor.

Dünya komünist hareketinin bir müfrezesi olan partimiz TKEP/ Leninist, emperyalist kapitalist sistemin bütün dünya emekçi sınıflarına karşı açtığı burjuva savaşa karşı, ezilenleri proleter savaşı yükseltmeye çağırıyor.

**FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HER BİRİ EMEDİN OLACAK!
YAPASIN 1 MAYIS!**

**TKEP/LENİNİST
AVRUPA KOMİTESİ**

* Elimize e-posta yoluyla geçen bu açıklamayı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz.

DÜZELTME-ÖZÜR: 12-26 Nisan 2006 tarihli 65. sayımızın 24. sayfasında (arka kapakta) yer alan Türkiye İşçi Sınıfı ve Tüm Devrim Güçlerine Çağrı başlıklı TKEP/L Merkez Komitesi açıklamasının elimize e-posta yoluyla ulaştığına dair düğümlü olduğumuz not, üzerine resimler gelmesi nedeniyle okunamamaktadır. Düzeltir, özür dileriz.

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

6 Mayıs Ankara

